

ΕΦΙΑΛΤΙΚΟ ΣΥΝΔΡΟΜΟ

ΤΕΥΧΙΔΙΟΝ ΥΠ ΑΡΙΘΜΟΝ 1

ΚΟΣΤΟΣ ΑΣΗΜΑΝΤΟ
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2005

- Piotus -
2005

Περιεχόμενα...

- ✿ Εξώφυλλο...Mr.Swampy...ByΜελδόκιος.
- ✿ Σφραγγίδα...LittleGoblin...ByΔίσταΡΟς.
- ✿ Πυγολαμπίδες...ByΜελδόκιος.
- ✿ Artwork...Firefly...ByNotherain.
- ✿ Ο Υπουργός...ByΔίσταΡΟς.
- ✿ Ο Μονάρχης Και Το Κάστρο...ByΒάρδος.
- ✿ Σχέδιο...Ο Μονάρχης...ByΔίσταΡΟς.
- ✿ Κακό(ώς) Κείμενο...ByRikochet.
- ✿ Η Μπανάνα...ByThrogos
- ✿ Το φεγγάρι...ByKingVolsung
- ✿ Οπισθόφυλλο...Gold'n'Glory...ByΔίσταΡΟς.

Εφιαλτικό Σύνδρομο

Οδигίαί χρήσεως

- 1.Πιέσατε το κόμβιον ορόφου μόνον όταν αι θύραι είναι κλεισμέναί καλώς.
- 2.Εάν ο θαλαμίσκος σταματήση μεταξύ δύο ορόφων μην επιχειρήτε να εξέλθετε αλλά πιέσατε το κόμβιον κινδύνου.
- 3.Μη βιάζετε τας θύρας.
- 4.Εξέρχεσθε του θαλαμίσκου μόνον όταν ούτος σταματήση εντελώς και κανονικώς προ της στάσεως.
- 5.Μη χρησιμοποιήτε ασκόπως το κόμβιον στάσεως και το κόμβιον κινδύνου.

Το Εφιαλτικό Σύνδρομο δεν δέχεται ούτε την ελάχιστη ευθύνη για το παρόν δημιούργημα,ή για τυχόν επιπτώσεις που θα προκαλέσει η αναγνωσή του.

Το τεύχος αυτό έφτασε με κάποιον απροσδιόριστο τρόπο στα χέρια σας...Κάντε και εσείς μια κακή πράξη.Βγάλτε το όσες φωτοτυπίες μπορείτε, και μοιράστε το παντού.

Το Εφιαλτικό Σύνδρομο αναζητά συνεργάτες, συγγραφείς, σκιτσογράφους και παραμυθάδες κάθε λογής.

Θεσσαλονίκη,Φεβρουάριος 2005.

Πυγολαμπίδες . . .

Του Φώτιου "Μελδόκιου" Ηλιόπουλου
Artwork . . .

Northerain

Μια ακόμα σταγόνα έσταξε από το ταβάνι για να σκάσει στο πάτωμα. Ο Κέβιν τις μετρούσε. Ήταν η τριακοστή δωδέκατη σήμερα. Αυτό ήταν το καθήκον που είχε επιβάλει ο ίδιος στον εαυτό του. Αν δεν το έφερνε εις πέρας, δύσκολα θα τον έπαιρνε ο ύπνος τη νύχτα.

Η τριακοστή δωδέκατη έπεφτε συνήθως το μεσημέρι. Σήμερα ήταν ένα συνηθισμένο, γκρίζο μεσημέρι, κι η θέα από το δωμάτιο του Κέβιν ήταν σιχαμερά βαρετή: Το πράσινο του Μάτσεν, μιας μικρής αγγλέζικης πόλης, πλακωμένο κάτω από έναν βαρύ φθινοπωρινό ουρανό. Σκέφτηκε να ανοίξει την τηλεόραση, αλλά είδε πως το χειριστήριο ήταν πεταμένο στην άλλη άκρη του δωματίου. Ξεφύσηξε και έπεσε με το πρόσωπο στο μαξιλάρι.

Ήταν εδώ κι ένα χρόνο σχεδόν κλεισμένος σ' αυτό το παλιό νεοκλασικό κτήριο, που λειτουργούσε ως ψυχιατρική κλινική. Η ζωή του εδώ δεν είχε συνοχή, ήταν απλά μια συνεχής διαδοχή των ημερών. Εδώ ξυπνούσε και κοιμόταν κάθε μέρα, ή γεννιόταν και πέθαινε, όπως έλεγε κι ο ίδιος, με κάθε ανατολή και δύση του ήλιου. Κάποτε είχε οικογένεια. Κάποτε είχε ζωή. Σπούδαζε, είχε στόχους. Μα πρώτα ο ίδιος τα εγκατέλειψε όλα αυτά, και, φυσικό ήταν, να τον εγκαταλείψουν κι εκείνα. Και ο Κέβιν μίκρυνε, ξεθώριασε, αποτραβήχτηκε από τον κόσμο, έναν κόσμο που δεν είχε θέληση πια να αντιμετωπίσει.

Όταν έπεφτε η τετρακοσιοστή ενενηκοστή έκτη σταγόνα, ο Κέβιν ήταν ακόμη εκεί και μετρούσε. Δε θέλησε να βγει για τον απογευματινό περίπατο. Στις πεντακόσιες περίπου θα ήταν η ώρα να πάρει το Ελιξοτίλ του, για τις ψυχογενείς διαταραχές. Σκέφτηκε εκείνη την -κατά τα άλλα ασχημούλα- νοσοκόμα με τον ωραίο κώλο, και ήλπιζε να έρθει αυτή σήμερα να του δώσει το φάρμακό του. Πάντα ήθελε να χουφτώσει το ζουμερό της κωλαράκι καθώς αυτή γύριζε για να φύγει, αλλά δίσταζε τελευταία στιγμή. Σήμερα θα το έκανε. Αν ερχόταν αυτή, θα το έκανε. Έφτιαξε το ανάστατο μαλλί του χτενίζοντάς το πρόχειρα με τα δάχτυλά του, και ανακάθισε στο κρεβάτι του χαμογελώντας στον εαυτό του. Έξω είχε σκοτεινιάσει.

Η πόρτα άνοιξε χύνοντας φως στο δωμάτιο και ο Κέβιν έμεινε ακίνητος στο κρεβάτι του, καθιστός, να κοιτάζει τον τοίχο μπροστά του. Στο πρόσωπό του είχε τη πεισματική έκφραση ενός μικρού παιδιού που ενώ προσπαθείς να το ταΐσεις αρνείται να φάει. Έτσι έκανε πάντα όταν κάποιος ερχόταν να του δώσει το φάρμακό του.

Λες να είναι αυτή; σκέφτηκε. Σίγουρα. Σίγουρα αυτή είναι.

Βήματα βαριά έκαναν τα ξύλα του δαπέδου να τρίξουν. Εμοιαζε λες και η νοσοκόμα φορούσε μπότες. *Το γκομενάκι φοράει μπότες σήμερα*, σκέφτηκε. Αυτό του φάνηκε πολύ αστείο. Γέλασε δυνατά. Γύρισε το κεφάλι του χαμογελαστός για να την υποδεχτεί. Όμως όχι, δεν ήταν η νοσοκόμα με τον ωραίο κώλο, που φορούσε τις μπότες.

Αυτός που τις φορούσε, μίλησε. Το ασπρουλιάρικο φως του διαδρόμου χυνόταν από πίσω του, κι έτσι ο Κέβιν τον έβλεπε σα μια ψηλή σκοτεινή σκιά.

«Καλησπέρα. Είμαι ο Ρόναλτ.»

«Που είναι η νοσοκόμα μου, σκατομαλάκα;» του αποκρίθηκε εκείνος, κοιτώντας τον με τα μάτια μισόκλειστα και έκφραση γεμάτη απογοήτευση.

«Ήρθα για να σε πάρω από δω. Θα φύγουμε.»

Ο Κέβιν δεν είχε τίποτα να δηλώσει. Έξυσε το αξύριστο πηγούνι του.

«Θες να έρθεις, Κέβιν. Έτσι δεν είναι; Θέλεις είναι να φύγεις από δω.»

Ο Κέβιν έκανε πως το σκέφτεται λίγο, αν και ήξερε την απάντηση που θα έδινε, από το πρώτο κιόλας δευτερόλεπτο. Δεν του άρεσε να φαίνεται ενθουσιώδης.

«Λέω να έρθω.» είπε πληκτικά και άφησε έναν στεναγμό.

Μια σταγόνα έπεσε στη λιμνούλα που είχε σχηματιστεί στο πάτωμα. Όσο και να προσπάθησε ο Κέβιν να θυμηθεί ποιος αριθμός ήταν, δε τα κατάφερε.

Λίγα λεπτά αργότερα ο Ρόναλτ οδηγούσε μια περίεργη κίτρινη Ρολς Ρόυς του εβδομήντα στον σκοτεινό εξοχικό δρόμο. Ο Κέβιν, που καθόταν στη θέση του συνοδηγού, κοιτούσε έξω από το παράθυρο και έριχνες κλεφτές ματιές στην αντανάκλαση του οδηγού πάνω στο τζάμι.

Ο Ρον φαινόταν γεροδεμένος. Μπορούσε να το δει στο χοντρό λαιμό του, που ξεπρόβαλε από τον αυστηρό γιακά του σακακιού του. Μα όχι δεν φαινόταν να

ακολουθεί το στερεότυπο του αγροίκου γεροδεμένου νταβατζή. Το αντίθετο μάλλον. Η έκφρασή του ήταν περίεργα ήρεμη. Τα ξανθά μαλλιά του ήταν εκκεντρικά χτενισμένα σχηματίζοντας μια διαγώνια χωρίστρα. Στρογγυλά χοντροκόκαλα γυαλιά στεκόταν πάνω στη πεταχτή του μύτη. Ήταν περίεργος, ίσως πιο περίεργος κι από τον ίδιο, μπορούσε να το καταλάβει στην αύρα του. Κι αυτό τον τρόμαζε. Είδε το είδωλό του να γυρνάει προς το μέρος του.

«Δεν είσαι πολύ ομιλητικός, κερατά» είπε με τη βραχνή φωνή του. Ο Κέβιν δεν αποκρίθηκε, επαληθεύοντάς τον.

«Στη θέση σου θα έκανα χιλιάδες ερωτήσεις. Δε σε ενδιαφέρει ποιος είμαι; Που σε πηγαίνω;»

«Όχι.»

«Καλύτερα έτσι. Αλλά ούτε ένα ευχαριστώ; Σε έβγαλα από κει μέσα. Ξέρω ότι δε σου άρεζε και πολύ, έτσι δεν είναι;»

«Ευχαριστώ.»

«Τέλος πάντων. Ξέρεις, βολεύει να το παίζεις άβουλο όν. Αλλά για να πω την αλήθεια, δε μου αρέσει και τόσο. Θα προτιμούσα να μπορούσες να μιλήσεις σαν άνθρωπος.» Ο Ρόναλντ άλλαξε ταχύτητα και το αμάξι πήρε μια κλειστή στροφή.

«Τι θέλεις από μένα;»

«Επιτέλους! Λίγο ενδιαφέρον!» Ο Ρόναλντ γέλασε, με τρόπο έκδηλα κοροϊδευτικό.

«Για μια στιγμή με έκανες να πιστέψω ότι αν σου έλεγα με ευγενικό τρόπο να πεθάνεις, θα το έκανες.»

«Λοιπόν;»

Ο Ρόναλντ πάτησε το γκάζι και η μηχανή του παλιού αυτοκινήτου διαμαρτυρήθηκε μ' έναν υπόκωφο βρυχηθμό. Το αμάξι έδειχνε να ζορίζεται καθώς ο δρόμος άρχισε να γίνεται πιο ανηφορικός.

«Που πάμε;»

«Στο σπίτι μας. Εκεί θα σου γνωρίσω κάποιον. Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σου. Είναι σημαντικό.»

«Τη βοήθειά μου; Αυτό το λες απλώς από ευγένεια, ή είμαι υποχρεωμένος να σε βοηθήσω;»

«Έχουμε δημοκρατία, φιλαράκο.»

«Αυτό αρκεί. Αποφάσισα ήδη να έρθω μαζί σου.»

«Και πολύ καλά έκανες.»

Σκιές κωνοφόρων άρχισαν να κρύβουν τον έναστρο ουρανό.

Λίγο πριν τα μεσάνυχτα έφτασαν μπροστά σε ένα επιβλητικό μέγαρο, χτισμένο μέσα στο δάσος. Πάρκαρσαν στο γκαράζ και κατευθύνθηκαν πεζοί προς τις πύλες.

Το κτήριο ήταν μεγάλο. Έμοιαζε μ' αυτά που βλέπει κανείς συχνά στα χαζά βραζιλιάνικα σίριαλ (ο Κέβιν τα χε σιχαθεί όταν ήταν στο ίδρυμα), δηλαδή τη βίλα της πλούσιας οικογένειας, όπου μένει συνήθως η κακομαθημένη κόρη. Αυτή την εντύπωση πρέπει να έδιναν οι περίτεχνοι κήποι και τα αναρριχόμενα φυτά. Με τη διαφορά, όμως, ότι η συγκεκριμένη βίλα δεν εξέφραζε την αίσθηση της ζεστασιάς που θα είχε ένα συνηθισμένο εξοχικό, ή έστω ένα αηδιαστικά πλούσιο εξοχικό. Η φιλοσοφία που ακολούθησε ο αρχιτέκτονας του έμοιαζε να 'ταν ένα παράξενο κράμα της σχολής Μπάουχαους με μια γερή δόση αυστηρότατου, στέρους ελληνορωμαϊκού κλασικισμού. Ο Κέβιν ικανοποιήθηκε βγάζοντας αυτό το συμπέρασμα. Ναι, δεν ήθελε να το παινευτεί, μα ήξερε αρκετά από αρχιτεκτονική.

Ο Ρον ξεκλείδωσε την λιτή καγκελόπορτα και περνώντας από ένα μικρό πλακόστρωτο διάδρομο του κήπου μπήκαν στο χωλ. Το πρώτο πράγμα που πρόσεξε ο Κέβιν ήταν τα φυτά. Το δωμάτιο ήταν φτιαγμένο από γυαλιστερό μάρμαρο και παντού υπήρχαν φυτά. Οι τοίχοι και τα πατώματα είχαν ενσωματωμένες γλάστρες από τις οποίες ξεχύνονταν πολύχρωμα εξωτικά λουλούδια κάθε είδους με το κόκκινο χρώμα να κυριαρχεί. Από τρύπες στον τοίχο πετάγονταν τα λυγερά κλωνάρια κάποιου αναρριχόμενου κισσού και σκαρφάλωναν μέχρι το ταβάνι, που δεν ήταν μαρμάρινο, μα γυάλινο, έτσι ώστε στο δωμάτιο να χύνεται το φεγγαρόφωτο.

Το τελευταίο που παρατήρησε ο Κέβιν, ήταν ο μικρόσωμος γεράκος που καθόταν σιωπηλός σε μια γωνιά. Περιεργαζόταν σκυμμένος ένα άνθος που κρατούσε ανάμεσα στα γόνατά του. Ήταν κοντούλης και ισχνός, τυλιγμένος μ' ένα άσπρο σεντόνι κι εντελώς απεριποίητος. Φαινόταν αξύριστος για βδομάδες και τα μάτια του ήταν κατακόκκινα, μάλλον από τις αϋπνίες. Ο Κέβιν πρόσεξε πόσο ρουφηγμένα μάγουλα είχε, καθώς ο γέρος ψιθύριζε κάτι στο λουλούδι που κρατούσε.

«Από πού είσαι λουλουδάκι; Από πού είσαι; Είσαι από το βουνό; Κι εγώ λουλουδάκι. Το βουνό είναι το πιο χαριτωμένο χωριό. Δε το αλλάζω με τίποτα. Είναι το πιο χαριτωμένο χωριό.» Ο γέρος χαχάνισε χαρούμενος, έσκυψε πάνω από τις παλάμες του και άρχισε να κουνάει το κεφάλι του μπρος πίσω.

«Αυτός είναι ο Δόκτωρ Βάιναμεν.» εξήγησε ο Ρον χαμογελαστός καθώς κλείδωνε την εξώπορτα πίσω του. «Η μάλλον πρώην δόκτωρ. Σκέτο Βάιναμεν. Μπορείς αν θες να τον φωνάζεις Βάι.»

«Γεια κύριε Βάι.» χαιρέτησε ο Κέβιν και πρότεινε το δεξί του για χειραψία. Ο Βάι γύρισε και τον κοίταξε. Γούρλωσε τα μάτια τόσο, που θα αναρωτιόταν κανείς αν είναι δυνατόν να πεταχτούν έξω. Μετά κοίταξε λαίμαργα το χέρι του Κέβιν και με μια γρήγορη κίνηση έκανε να το δαγκώσει. Ο Κέβιν πρόλαβε και το μάζεψε τελευταία στιγμή. Το γέλιο του Ρον ακούστηκε βροντερά.

«Είναι τρελός;» τον ρώτησε ο Κέβιν ψηλαφώντας το χέρι του για να σιγουρευτεί πως ήταν εκεί.

«Και ποιος δεν είναι; Καταλαβαίνω τα μισά από όσα λέει, μα αυτά αξίζουν στο διπλό από όσο θα άξιζαν τα λόγια κάποιου άλλου. Και να φανταστείς ότι μιλάει πολύ ώρες - ώρες.»

Ο Κέβιν απάντησε απλώς με ένα μπερδεμένο βλέμμα.

Ο γεράκος τινάχτηκε όρθιος και πέταξε το λουλουδάκι του κάτω. Τύλιξε το σεντόνι γύρω του και κάρφωσε το βλέμμα του κάπου ανάμεσα στους δυο άντρες απέναντί του.

«Το λουλουδάκι πέθανε.» δήλωσε. «Η ενέργεια κάνει κύκλους. Μικρέ, εσύ θα μείνεις μαζί μας. Σου ετοίμασα ένα δωμάτιο στον πρώτο όροφο, ακριβώς μπροστά από τη σκάλα. Αυτό είναι το πιο χαριτωμένο χωριό. Τα φάρμακά σου είναι στο κομοδίνο. Εμπρός! »

Ο Βάι έκανε μεταβολή, άνοιξε την πόρτα, και χάθηκε στα εσωτερα του μεγάρου με το σεντόνι πίσω του να ανεμίζει.

* * *

Ο Κέβιν κοιτούσε το σώμα του από ψηλά, σαν να αιωρούταν στο δωμάτιο. Στην αρχή όλα ήταν μαύρα. Όχι σκοτεινά. Μαύρα. Γεμάτα. Υλικά. Αληθινά όσο δεν πάει. Μπορούσε να νιώσει τα πάντα, ακόμα και τα μόρια του αέρα που εισέπνεε. Μπορούσε να δει τον αέρα. Τα ένιωσε όλα τόσο βαριά, τόσο ογκώδη. Τόσο απόλυτα. Η παρουσία τους και μόνο του ασκούσε μια δύναμη που δημιουργούσε ένα περίεργο συναίσθημα. Κοίταξε το ρολόι στο χέρι του και συνειδητοποίησε ότι ζύγιζε δισεκατομμύρια τόνους. Ήταν μια μάζα ατελείωτη. Το άπειρο κλεισμένο σ' ένα μικρό κουτάκι. Και μπορούσε να το σηκώσει, ακόμα και τώρα, που ένιωθε την βαρύτητά του σε τεράστιο βαθμό.

Ύστερα τα πάντα γύρω του άρχισαν να μαλακώνουν. Ξεθώριασαν και ελάφρυναν. Κι έγιναν σταχτιά, μετά γκρίζα, κι ύστερα πήραν το χρώμα του συννεφιασμένου ουρανού όταν είναι ξαλαφρωμένος από την καταιγίδα. Η μαυρίλα έδινε τη θέση της στο λευκό, ο αδίστακτος όγκος στο αιθέριο. Κι ο Κέβιν άρχισε να κατεβαίνει όλο και χαμηλότερα, όπως όταν είσαι μέσα σε ασανσέρ, μόνο που αυτός ήταν πάνω στο κρεβάτι του.

Αυτό συνεχίστηκε μέχρι που όλα χάθηκαν μέσα στην απόλυτη λευκότητα. Παλιότερα, είχε την εντύπωση πως το χρώμα που αντιπροσωπεύει το τίποτα είναι το μαύρο. Κι όμως έκανε λάθος, ήταν το λευκό. Ναι έτσι πρέπει να ήταν, όπως μια κενή, άγραφη κόλλα χαρτιού. Το ένιωθε γύρω του, το μύριζε στον αέρα: το τίποτα.

Και μετά είδε τις πυγολαμπίδες. Τις έβλεπε συχνά. Αυτές δεν είναι σαν τις δικές μας πυγολαμπίδες, όχι σαν τα μικρά φωτεινά πλασματάκια που πετούν στο σκοτάδι.

Είναι αιωρούμενα σημεία σκότους μέσα στο λευκό του κενού. Το ένα παίζει με τ' άλλο, κινούνται και χορεύουν συνεχώς αναμεταξύ τους. Κι ίσως κάποιο απλώσει τα σκοτεινά πλοκάμια του πάνω σε ένα άλλο για να το ενισχύσει ή για να το καταπιεί.

Πρώτη φορά συνειδητοποιεί πως είναι κι αυτός μια πυγολαμπίδα. Όλοι είμαστε. Του φαίνεται πως αυτό που ζει είναι το απόλυτα αληθινό, το πηγαίο. Τότε είναι η μοναδική στιγμή που νιώθει εντελώς σίγουρος για αυτό που βιώνει. Είναι η στιγμή που δεν έχει καθόλου σκέψη ή λογική, είναι ο απόλυτος βλάκας. Και δεν είναι τα ένστικτα που αντικαθιστούν τη λογική του. Μόνο τα συναισθήματα. Αυτό είναι και το τελευταίο που μπορεί να θυμηθεί, γιατί αμέσως μετά νιώθει να αγγίζει την καρδιά της απόλυτης και καθαρής ζωτικής δύναμης, μα και χάνει τη συνείδηση και τη μνήμη του.

Αν και συνήθως ο Κέβιν κοιμόταν πάνω από δέκα ώρες το επόμενο πρωινό ξύπνησε με την ανατολή του ήλιου. Κάθε φορά που ξυπνούσε βλέποντας αυτό το όνειρο, ή μάλλον το όραμα, έκανε κάμποση ώρα για να ηρεμίσει. Λίγο πριν ανοίξει τα μάτια του ένιωθε μέσα του ένα ατέλειωτο κενό που στιγμιαία πλημμυριζόταν με καθαρό, αγνό τρόμο. Ο τρόμος περνούσε πολύ γρήγορα, αλλά άφηνε μια βαθιά χαρακιά στην καρδιά του, όπως ακριβώς μια ξαφνική μαχαίρια. Ακολούθως έπρεπε να ανεχθεί για μερικά λεπτά την ταχυπαλμία.

Τέτοιου είδους επεισόδια, συνέβαιναν συχνά. Ήταν άλλωστε ένα από τα συμπτώματα της περίπτωσης του. Ένα από τα συμπτώματα που τα φάρμακα δε μπορούσαν να καταπολεμήσουν, ούτε οι γιατροί να καταλάβουν πλήρως.

Ο Κέβιν το είχε συνδυάσει με τη λεγόμενη «αστρική προβολή». Πίστευε ότι μπορούσε κάτω από κατάλληλες συνθήκες ύπνου να αφήσει πίσω το υλικό σώμα του και να τριγυρίζει μονάχα ως ψυχή (του άρεσε να πιστεύει ότι υπάρχει ψυχή). Εξηγούσε το όραμα λέγοντας πως ταξιδεύει σε ένα μέρος άγνωστο μα υπαρκτό. Ένα μέρος που μόνο αυτός μπορούσε να δει, το ένιωθε σαν ένα καταφύγιο. Βέβαια κανείς δεν τον πίστευε. Γιατί ήταν ο Κέβιν ο χαζούλιακας, ο Κέβιν ο τρελάρας, ο τρόφιμος του ψυχιατρείου. Αυτός που ήθελε να πηδήξει τη νοσοκόμα και νόμιζε πως την έβλεπε να ξεντύνεται στο δωμάτιό της ενώ αυτός έπαιρνε «αστρικό» μάτι. Δεν υπήρχε κανείς για να τον πάρει στα σοβαρά.

Σήμερα όμως το όραμα ήταν εντονότερο απ' ό,τι συνήθως. Ήταν διαφορετικό, κι είχε ένα στοιχείο που τον προβλημάτισε. Ήταν η πρώτη φορά που αντιλήφθηκε τις Πυγολαμπίδες ως υπάρξεις ζωντανές, που ένιωσε να αντιπροσωπεύουν κάτι που έχει ψυχή. Ένιωσε κι αυτός πως άνηκε στο «είδος» τους. Παρ' όλα αυτά προσπάθησε να μη δώσει ιδιαίτερη σημασία. Είχε ένα παράξενο σπίτι να εξερευνήσει, και δυο περίεργους ανθρώπους να συναναστραφεί. Αναρωτήθηκε φευγαλέα πως ήταν δυνατόν να πληττει ακόμα κι όταν έμπλεκε σε τέτοιες καταστάσεις.

Πάσχισε να αδειάσει το κεφάλι του. Σηκώθηκε απότομα από το κρεβάτι για να διώξει τη νύστα με τη βία, κι έπιασε το τζιν του. Αποφάσισε να κάνει μια βόλτα στο σπίτι: θαύμαζε την εκκεντρική αρχιτεκτονική του και τους περίεργους κήπους του, κι ο θαυμασμός του ήταν τόσος που τελικά κατανίκησε την κατατονία του.

Το δωμάτιό του ήταν ευρύχωρο και διέθετε κάθε άνεση. Για μια στιγμή αναρωτήθηκε γιατί τόση περιποίηση. Τι ήθελαν οι δυο τύποι; Μήπως προσπαθούσαν να τον καλοπιιάσουν; Απέριψε τις σκέψεις του ως περιττές. Το πιθανότερο είναι ότι θα μάθαινε σήμερα τι ρόλο παίζει σ' αυτή την ιστορία. Αλλά και να μη μάθαινε δε θα τον πείραζε ιδιαίτερα. Αυτοί δεν ήταν που τον έβγαλαν από τη μιζέρια του; Πίσω στο άσυλο, ένας μόνο λόγος τον κρατούσε ζωντανό: Ήταν αρκετά δειλός έτσι ώστε να φοβάται να αυτοκτονήσει. Α ναι, και κείνη η νοσοκόμα.

Ο Κέβιν περπατούσε ανάμεσα στις ατσάλινες κολόνες και τους μαρμάρινους διαδρόμους κοιτάζοντας γύρω του με δέος. Το κτήριο είχε μεγάλους χώρους κι ήταν ψηλοτάβανο, μα σε καμιά περίπτωση δεν έδινε την αίσθηση του αδειανού. Κατοικούνταν συνεχώς από τους σιωπηλούς ενοίκους του, τα όμορφα λουλούδια του βουνού που είχαν το χρώμα τις φωτιάς και βρίσκονταν σε κάθε γωνιά του σπιτιού.

Τα περισσότερα δωμάτια ήταν σαλόνια ή κήποι. Δεν είχαν πόρτες, παρά μόνο πύλες ανοιχτές. Η περιπλάνηση κατέληξε μπροστά σε μια ψηλή δρύινη πόρτα με μεταλλική επένδυση. Την άνοιξε. Κοίταξε μέσα. Ένας καταρράκτης φωτός έλουζε το σχετικά

ευρύχωρο δωμάτιο από τον ένα τοίχο που ήταν ολόκληρος τζαμαρία. Οι άλλοι τρεις ήταν βιβλιοθήκες. Στο πάτωμα, πάνω στο παχύ χαλί, βρίσκονταν βουναλάκια από βιβλία και γλάστρες με εξωτικά φυτά που είχαν πελώρια φύλλα. Στο βάθος, δίπλα στη τζαμαρία, ο κύριος Βάι καθόταν στο γραφείο του και κάπνιζε ένα στριφτό τσιγάρο. Ήταν τσιγαριλίκι. Ο Κέβιν αναγνώριζε καλά τη μυρωδιά χωρίς καν να χρειαστεί να πλησιάσει.

«Καλημέρα, καλημέρα καλημέρα!» έσκουξε μόλις είδε τον επισκέπτη του ο γέρος. Σηκώθηκε από τη θέση του για να τον υποδεχτεί. Φορούσε πάλι εκείνο το λευκό λερωμένο σεντόνι. «Είσαι καλά; Σου άρεσαν τα λουλούδια μου; Κοιμήθηκες ξεκούραστα; Μήπως πεινάς;»

«Ναι, όχι, ναι, όχι» Αποκρίθηκε ψυχρά ο Κέβιν. Δε μιλούσε πολύ. Ευχαριστιόταν όμως πετυχαίνοντας κάποια εξυπνακίστικη ειρωνεία σαν κι αυτή, όποτε του δινόταν ευκαιρία.

Ο Βάι γέλασε υστερικά. «Κάθισε! Κάθισε εδώ, θέλω να σου μιλήσω.»

Πλησιάζοντας ο Κέβιν έκανε μερικούς ελιγμούς ανάμεσα στα βιβλία και τα φυτά προσέχοντας μην πατήσσει ή γκρεμίσει κάτι.

«Ο Ρόν που είναι; Προτιμώ να μιλήσω μ' αυτόν.»

Ο γέρος τον κοίταξε αμίλητος για λίγο, προσπαθώντας να δείξει προσβεβλημένος. Ύστερα μίλησε με ύφος σοβαρό και χαμηλό τόνο. «Δε μ' εμπιστεύεσαι. Είναι επειδή σου φαίνομαι περίεργος, έτσι; Αλλά τι είναι περίεργο; Τι είναι λογικό; Μία μόνο αλήθεια υπάρχει; Η μία για τον καθένα μας;»

«Είσαι μουρλός, γέρο.»

«Ναι! Κάθισε.» Του έδειξε μια μαλακή πολυθρόνα δίπλα στο γραφείο. Ο Κέβιν υπάκουσε απρόθυμα.

Ο κύριος Βάι πετάχτηκε στη δικιά του καρέκλα και στρογγυλοκάθισε. Το γραφείο μπροστά του δεν ήταν και πολύ τακτοποιημένο. Κάμποσες κούπες καφέ η μια πάνω στην άλλη, τρία διαφορετικά τασάκια γεμάτα γόπες, μια γιγάντια στοίβα βιβλίων και χαρτιά τα περισσότερα από τα οποία είχαν απλώς μουτζούρες από μολύβι. Το πρωινό φως έπεφτε από το παράθυρο πάνω στο γραφείο και έριχνε σκιές εδώ κι εκεί κάνοντάς το να μοιάζει ακόμα πιο ακατάστατο. Ο Βάι τίναξε τη στάχτη του τσιγάρου του κάπου ανάμεσα στα βιβλία και γύρισε προς τον συνομιλητή του.

«Ξέρω τι ονειρεύτηκες σήμερα.»

Ο Κέβιν έχασε τα λόγια του. Πήγε να ψελλίσει κάτι για να φανεί ετοιμόλογος, αλλά το μετάνιωσε. Μα πως μπορεί να ξέρει για το όνειρό του; Μόνο ο ίδιος το ήξερε. Α ναι, και οι γιατροί στην κλινική. Πρέπει να τους το είχε πει. Γαμώτο. Ίσως ο γέρος να το έμαθε απ' αυτούς. Αλλά ακόμη κι αν ήξερε, πως μπορούσε να ήταν τόσο σίγουρος ότι το είχε ονειρευτεί και σήμερα;

«Ναι, μικρούλη μου, ναι. Ξέρω ότι σου φαίνεται περίεργο. Αλλά πρέπει να γνωρίζεις ότι ψάξαμε πολύ για να σε βρούμε.»

«Δηλαδή... με ψάχνατε;»

«Σε ψάχναμε. Ψάχναμε κάποιον που έχει δει τις Πυγολαμπίδες. Σε ψάχναμε ώσπου σε βρήκαμε. Και έτσι δε σε ψάχνουμε πια.» Ο Βάιναμεν φάνηκε να γελά, μόνο που το γέλιο του αποτελούνταν από ένα και μοναδικό φθόγγο λεπτό και κοφτό.

«Σκατά. Εννοείς εκείνα τα μαύρα πράγματα.»

«Μη σκατολογείς, καλέ μου κύριε!» είπε εύθυμα ο Βάι και έσβησε το τσιγάρο του βίαια σ' ένα σταχτοδοχείο.

Ο Κέβιν σηκώθηκε και χτύπησε τη γροθιά του στο γραφείο. Οι κούπες του καφέ κουδούνισαν χτυπώντας μεταξύ τους, κι ο Βάι τινάχτηκε. «Δε μου αρέσει να μου σκαλίζουν το υποσυνείδητο!» φώναξε ο Κέβιν οργισμένος. «Γι' αυτό με κουβαλήσατε μέχρι εδώ; Να σας πάρει όλους ο διάολος! Εσείς είστε πιο τρελοί κι από μένα!»

«Σιωπή! Αγαπούμε τα λουλουδάκια. Εμείς δε θέλουμε το κακό σου, θα σε βοηθήσουμε.»

«Μαλακίες! Έτσι ακριβώς λένε και στις ταινίες, γέρο. Και μετά τους γαμάνε.»

«Μπα γι' αυτό μην ανησυχείς.» είπε ο δόκτωρ Βάιναμεν με ύφος σοβαρό, κοιτώντας τον πάνω από τα γυαλιά του. Μετά ξέσπασε σε ακανόνιστα γέλια. Άνοιξε ένα συρτάρι στο γραφείο του και το ξανάκλεισε. Άνοιξε ένα δεύτερο και έβγαλε ένα

σαρανταπεντάρι, από αυτά που χρησιμοποιούν οι μπάτσοι. Το σήκωσε αφηρημένα προς το μέρος του συνομιλητή του. Ο Κέβιν ξεροκατάπιε βλέποντάς το.

«Δε σε υποχρεώνω να κάνεις τίποτα, μικρέ...» του είπε ο Βάι, βγάζοντας την ασφάλεια από το πιστόλι. «...σου αφήνω περιθώρια να επιλέξεις. Απλώς περιορίζω λίγο τις επιλογές σου.»

Ο Κέβιν άρχισε να ιδρώνει. Νόμιζε ότι δεν τον ένοιαζε και πολύ η ζωή του. Μέχρι τώρα. Τώρα που ο αλλοπρόσαλλος γέρος απέναντί του κρατούσε ένα όπλο απειλώντας τον. Αναρωτήθηκε γιατί είχε όρεξη για ζωή μόνο κάτω από τέτοιες ηλίθιες περιστάσεις. Προσπάθησε να φανεί ήρεμος.

«Καλά κύριε Βάιναμεν.» είπε. «Δεν είναι ανάγκη να με απειλείς. Ακούω τι έχεις να πεις. Και που ξέρεις, ίσως μετά διαλέξω να με πυροβολήσεις.»

«Μάλιστα. Θα σου γνωρίσω κάποιον τώρα και θα καταλάβεις ότι τα πράγματα δεν είναι τόσο άσχημα. Καλημέρα. Ξέχασα να σε καλημερίσω πριν, έτσι δεν είναι; Η μήπως όχι; Α όχι δεν ξέχασα...» Ο Κέβιν αναρωτήθηκε τη σόι καλημέρα είναι μια μέρα που πριν καλά - καλά αρχίζει σε σημαδεύουν με πιστόλι. Δεν απάντησε.

Ο Βάι έχωσε το ελεύθερο χέρι του μέσα από το σεντόνι που φορούσε και ψαχούλεψε. Εβγαλε ένα κίτρινο γούκι-τόκι. Πάτησε το κουμπάκι και μίλησε.

«Ρόν; Ρον με ακούς; Στείλε τον Νεντ στη βιβλιοθήκη. Αμέσως. Τι πράγμα; Ναι βέβαια.» Μετά γύρισε στον Κέβιν. «Περίμενε τώρα μικρέ. Σε λίγα λεπτά θα είναι εδώ μαζί μας. Τι καλά! Τι όμορφα!»

Ο Κέβιν κάθισε, έγειρε μπροστά κι έκρυψε το πρόσωπο στις παλάμες του.

Λίγο αργότερα μπήκε στο δωμάτιο ο Νεντ. Ήταν ένας στρουμπουλός σχιστομάτης, κουστουμαρισμένος και γραβατωμένος. Φαινόταν γύρω στα τριάντα.

«Καλημέρα σας κύριε Βάιναμεν!» είπε ο Νεντ, και παρότι ανατολίτης μιλούσε τέλεια αγγλικά και μάλιστα με μια ελαφριά δόση επαρχιώτικης προφοράς.

«Καλημέρα παιδί μου! Καλημέρα φίλε μου, καλημέρα!» απάντησε ο γέρος χαρούμενος τόσο, που έδινε την εντύπωση ξεμωραμένου. «Από δω ο Νεντ.» είπε στον Κέβιν γελαστός.

Ο Κέβιν κοίταξε τον νεοφερμένο εξεταστικά. Το ντύσιμό του χτυπούσε στο μάτι. Τόσο επίσημο, τόσο ορθολογικό, τόσο βαρετό. Σίγουρα ήταν κανένας λογιστής η τίποτα τέτοιο.

«Ο Νεντ είναι ο λογιστής μας.» είπε ο Βάιναμεν, «Είναι καλός και τον αγαπάμε.» Μετά γύρισε στον Νεντ.

«Νεντ, από δω ο Κέβιν. Ηρθε χθες.»

«Χάρηκα.» δήλωσε ο Νεντ και πρόσφερε μια φιλική χειραψία και ένα αρκετά-ειλικρινές χαμόγελο στον Κέβιν. Τελικά φαινόταν εντάξει τύπος.

«Θα πρέπει να είσαι αυτός που βλέπει το όνειρο.» είπε στον Κέβιν. «Ο Βάι κι ο Ρον είναι πολύ καλοί άνθρωποι.» είπε μετά. Ο Κέβιν απάντησε κουνώντας απλώς το κεφάλι. «Βλέπω κι εγώ περίεργα όνειρα, ξέρεις. Μου φαίνονται εξαίσια.»

«Ναι! Είναι! Ναι!» φώναξε ο Βάιναμεν! «Είναι! Είναι!» συνέχισε, και φάνηκε ξαφνικά εκνευρισμένος κι εκτός εαυτού. Πετάχτηκε απότομα όρθιος κρατώντας το όπλο. «Είναι εξαίσια!» ούρλιαξε. «Μόνο που, Νεντ, εσύ δε βλέπεις τις πυγολαμπίδες! Ω, μα την αλήθεια, πόσο ΑΓΑΠΩ τις πυγολαμπίδες!»

Και τότε πυροβόλησε. Η πρώτη σφαίρα δε βρήκε τον στόχο της, αλλά στα τρία δευτερόλεπτα που μεσολάβησαν μέχρι το δεύτερο πυροβολισμό κανείς δεν ήταν αρκετά ψύχραιμος ώστε να μη μείνει άγαλμα. Η δεύτερη σφαίρα χώθηκε ανάμεσα στο δεξί αυτί και το μάτι του Νεντ, κι αυτός έπεσε κατευθείαν στο πάτωμα ανάσκελα και με τα μάτια γουρλωμένα. Ο Κέβιν έμεινε να κοιτάζει έκπληκτος. Είδε το στήθος του να κινείται ακόμα.

«Αναπνέει ακόμα...» ψιθύρισε.

Ο Βάιναμεν πήδηξε πάνω από το γραφείο, δίπλα στον πεσμένο Νεντ.

«Έχεις δίκιο αγόρι μου. Ευχαριστώ.» απάντησε, και πυροβόλησε ξανά, αυτή τη φορά ανάμεσα στα μάτια αφού πρώτα ακούμπησε την κνήμη πάνω στο κεφάλι του καημένου του λογιστή. Κομματάκια μυαλού χύθηκαν εδώ και κει. Αίμα ανάβλυζε από το κρανίο του και το παχύ χαλί με τα περίτεχνα αραβουργήματα το ρουφούσε σα σφουγγάρι. Κάτι στο

οποίο ο Κέβιν δεν είχε δώσει σημασία τη στιγμή εκείνη, αλλά θα το θυμόταν για πολλά χρόνια αργότερα, ήταν η μυρωδιά του ανοιγμένου κρανίου. Δεν το είχε σκεφτεί ποτέ πριν, ίσως γι' αυτό να του έμεινε τόσο έντονα, αλλά του φάνηκε πως τα υγρά στα οποία πλέει ο εγκέφαλος αναδύουν μια σιχαμερή οσμή που του έφερνε αναγούλα και να τη θυμόταν μονάχα.

Με τον τρίτο κρότο ο Κέβιν έμοιαζε να ξυπνάει απότομα από βαθύ λήθαργο. Ρίγησε για μια στιγμή, κι ύστερα το βαλε στα πόδια, έτρεχε όπως τρέχει η φοβισμένη γαζέλα όταν την κυνηγάει το πούμα: ξεπερνώντας τα όριά του. Πήδηξε πάνω από τις στοίβες των βιβλίων κι έριξε μια μεγάλη γλάστρα καθώς έτρεχε. Άνοιξε την βαριά πόρτα πέφτοντας πάνω της και πετάχτηκε στο διάδρομο. Σταμάτησε μόνο όταν έπεσε πάνω στον Ρον, που εκείνη τη στιγμή πήγαινε στη βιβλιοθήκη. Χάρηκε βλέποντάς τον, του απέπνεε μια περίεργη εμπιστοσύνη και σιγουριά παρά το ξεκάθαρο γεγονός ότι ήταν φίλος του δολοφόνου. Η τουλάχιστον του φαινόταν πιο λογικός και συγκρατημένος από το γέρο. Έτσι κι αλλιώς ένιωθε πως έπρεπε να μιλήσει σε κάποιον. Τον έπιασε από τους ώμους και τον ταρακουνούσε καθώς προσπαθούσε να του εξηγήσει τι συνέβη.

«Ο λογιστής!...» ψέλλισε «...ο Βάιναμεν...τον σκότωσε!»

«Ηρέμησε! Τι είναι αυτά που λες;»

«Ναι! Είναι στη βιβλιοθήκη! Τον πυροβόλησε στο κεφάλι κι αυτός ανέπνεε, δεν πέθανε με την πρώτη. Μετά τον πυροβόλησε ξανά! Είναι νεκρός σου λέω!»

Η έκπληξη στην έκφραση του Ρον ξεθώριασε, κι έδωσε τη θέση της σ' ένα χαμόγελο ανακούφισης.

Ο Κέβιν τον κοίταζε απορημένος. «Τι γελάς ρε μαλάκα;» του φώναξε. «Δεν καταλαβαίνεις ότι μιλάω για φόνο;»

«Αυτό ήταν όλο; Ηρέμησε Κέβιν, ηρέμησε. Ο Νεντ είναι καλά. Δηλαδή, θέλω να πω δεν πέθανε.»

«Όχι;»

«Όχι. Για την ακρίβεια, πίστεψέ με, ο Νεντ δεν υπάρχει.»

«Κοίτα φιλαράκο, ξέρω ότι με μαζέψατε από ψυχιατρική κλινική, αλλά...»

«Όχι, όχι, αλίμονο» τον διέκοψε ο Ρον. «Δε θέλω να πω αυτό.» Γέλασε, και το γέλιο του έδωσε θάρρος στον Κέβιν, ακόμη κι αν ο Ρον γελούσε εις βάρος του. «Απλώς ο Βάι έπαιζε μαζί σου. Πρέπει να σε συμπάθησε.»

«Α, έτσι;»

«Σίγουρα.»

«Και περιμένεις να το πιστέψω;»

«Όχι φυσικά. Γι' αυτό και θα πάμε μαζί μέσα. Να δεις με τα μάτια σου ότι τίποτα δε συνέβη.»

Ο Κέβιν κοίταξε πίσω προς τη βιβλιοθήκη και φάνηκε να διστάζει.

«Κρατάει πιστόλι.» είπε στον Ρον.

«Βλακείες. Δε χρειάζεται να φοβάσαι. Πρέπει να συνηθίσεις τα αστειάκια του Βάι. Εντάξει, το παραδέχομαι ότι μερικές φορές το παρατραβάει, αλλά δε βλάπτει κανέναν.»

«Έμένα μου λες. Παραλίγο να έμένα στον τόπο.» του απάντησε ο Κέβιν. Μετά σκέφτηκε ό,τι σκέφτεται πάντοτε, πριν δοκιμάσει κάτι που χρειάζεται θάρρος: ότι δεν έχει απολύτως τίποτα να χάσει, εκτός ίσως από τη ζωή του. Ακολούθησε τον Ρον πίσω στη βιβλιοθήκη.

Και όντως, ο Νεντ δεν υπήρχε πουθενά. Η μόνη ζημιά στο δωμάτιο ήταν η σπασμένη γλάστρα, πάνω από την οποία στεκόταν βουβός και μικροσκοπικός ο Βάι με έκφραση πεντάχρονου που έσπασε το αυτοκινητάκι του. Ήταν σχεδόν συμπαθητικός.

Ο Ρον στήθηκε με τα χέρια πλεγμένα στο στήθος και περίμενε τον Κέβιν να εξετάσει το μέρος. Αυτός κοίταξε στην αρχή διστακτικά πίσω από τη πλάτη του Ρον, ύστερα αποφάσισε να πλησιάσει τον «τόπο του εγκλήματος». Δεν είδε καμιά κόκκινη κηλίδα πάνω στο χαλί, πόσο μάλλον κομματάκια μυαλού. Λίγο μετά ο Ρον τον πλησίασε.

«Καλύτερα να φύγουμε τώρα.» του ψιθύρισε. «Τι λες για μια βόλτα στον κήπο; Θα σε ηρεμήσει.»

Ο Κέβιν κούνησε το κεφάλι του καταφατικά για να μη σπάσει την ησυχία. Ποτέ δεν ήταν αρκετή.

Ο περίπατος στον κήπο γύρω από το σπίτι ήταν σιωπηλός για μεγάλο διάστημα πριν ο Κέβιν αποφασίσει τελικά να μιλήσει. Θεώρησε απαραίτητο πρώτα να βάλει μια τάξη στις σκέψεις του. Έπρεπε να κάνει μια ανακεφαλαίωση. Πάντα ένιωθε καλύτερα ανακεφαλαιώνοντας, κάνοντας μια περίληψη των καταστάσεων. Έτσι τα πράγματα φαίνονταν πιο απλά. Είναι σα να ξεκαθαρίζεις τα δεδομένα σε ένα πρόβλημα μαθηματικών. Σκατά. Μισούσε τα μαθηματικά.

Βρισκόταν λοιπόν εδώ από χθες τη νύχτα, που ο Ρον τον επισκέφθηκε στο ίδρυμα. Είχε το εξοδόχαρτο από τους γιατρούς για να τον βγάλει (ο Κέβιν δεν ήξερε πώς το πήρε, κι ούτε τον ένοιαζε). Αυτός δέχτηκε. Ήρθε εδώ και συνάντησε τον τρελόγερο, ο οποίος, από ότι κατάλαβε, ενδιαφέρεται για το όραμά του. Τις πυγολαμπίδες. Μετά γνώρισε τον Νεντ κι ύστερα ο Νεντ πέθανε. Όμως ο Νεντ δεν υπήρχε. Ούτε το αίμα. Ούτε τα μυαλά του στο χαλάκι. Γαμώτο.

Κάθισαν σ' ένα σμιλευμένο βράχο κάτω από μια σκιερή ιτιά, και ο Κέβιν αποφάσισε πως η σιωπή κράτησε αρκετά.

«Ποιοί είσαστε;» ρώτησε τον Ρον απότομα. Αυτός αναστέναξε πριν απαντήσει.

«Ήμασταν καθηγητές κάποτε. Πριν χρόνια. Σε πανεπιστήμιο. Δεν έχει σημασία σε πιο. Εγώ φιλολογία, αυτός ψυχολογία.»

«Ψυχολογία ε; φαίνεται...»

«Αυτός με πλησίασε. Είχε βρει την Αλήθεια.»

«Την αλήθεια;»

«Την Αλήθεια πίσω απ' τις Πυγολαμπίδες. Πίσω από τα πάντα.»

«Τι διάολο είναι αυτές οι πυγολαμπίδες τέλος πάντων!;»

«Περίμενε. Ένα-ένα. Λοιπόν, όπως έλεγα, η θεωρία του με είχε συναρπάσει. Δέχτηκα να συνεργαστώ μαζί του. Χρειάζόταν τη βοήθεια ενός ποιητή.»

«Ποιητή;»

«Ναι.»

«Περίεργο. Και;»

«Κάποια στιγμή προσπαθήσαμε να παρουσιάσουμε τη θεωρία μας αλλά ήταν υπερβολικά ριζοσπαστική. Επιμείναμε. Σχηματίστηκαν κάποιοι κύκλοι εναντίων μας, κυρίως από τους θετικούς του πανεπιστημίου, ώσπου έπαψε πια να μας σηκώνει το κλίμα.»

«Και φύγατε; Ήρθατε εδώ;»

«Ακριβώς. Το σπίτι αυτό το έχτισε ο Βάι. Έχει αρκετά χρήματα μιας και όλα τα χρόνια που δούλεψε ως καθηγητής δεν έκανε σχεδόν καθόλου έξοδα.»

«Και τι κάνετε εδώ;»

«Μελετάμε. Πειραματιζόμαστε. Παρατηρούμε. Κι όλο επαληθεύονται οι υποθέσεις μας. Θα μπορούσες να μας πεις τρελούς ερευνητές, αφιερωμένους στο έργο τους. Ή χαμένους φιλοσόφους.» είπε ο Ρον χαμογελώντας, μα φαινόταν σκεπτικός.

«Και 'γω; Τι ρόλο παίζω εδώ; Μη μου πεις ότι είμαι το πειραματόζωο;»

«Πειραματόζωο; Όχι. Όχι πειραματόζωο. Εσύ είσαι το κλειδί.»

«Το κλειδί...» επανέλαβε ο Κέβιν σαν υπνωτισμένος. «Και τι πρόκειται να ξεκλειδώσω;»

«Τον αληθινό κόσμο.»

* * *

Ο Κέβιν δεν τον ρώτησε, αλλά ο Ρον πρέπει να είχε ασχοληθεί πολύ με τη μαγειρική. Ο φασιανός με τις πατάτες και η εξαίσια σάλτσα μαγιονέζας ήταν γεύμα αρχοντικό. Ή τουλάχιστον έτσι του φάνηκε μιας και είχε καιρό να φάει φαγητό της προκοπής. Μετά το φαγητό ο Κέβιν απάντησε κάθε ερώτηση του Βάιναμεν στη βιβλιοθήκη, κι ο κύριος «καθηγητής» κράτησε σημειώσεις στο μεγάλο λαχανί σημειωματάριό του, που θύμιζε λογιστικό τετράδιο.

Τώρα, ήταν χορτάτος και ξεκούραστος, καθόταν στην κατάφυτη βεράντα του δωματίου του και κάπνιζε αργά (ξανάρχιζε το κάπνισμα που είχε κόψει πριν χρόνια),

βυθισμένος σε σκέψεις. Πολλά ήταν αυτά που έμαθε σήμερα στην τραπεζαρία, κι ήταν δυσκολότερα στη χώνεψη απ' ό,τι το μεσημεριανό. Πρώτα πρώτα αυτός ο «πραγματικός κόσμος».

Όχι, δεν τον ενοχλούσε η πεποίθηση ότι ο κόσμος που βιώνουμε δεν είναι πραγματικός. Κάθε άλλο: Η ιδέα τον έλκυε, του φαινόταν παρηγορητική. Του άρεσε και για έναν άλλο λόγο. Τη σκεφτόταν σαν ένα μεγάλο κωλοδάχτυλο προς όσους τον θεωρούσαν τρελό και παράλογο. Ακόμα κι αν υπάρχει η απόλυτη αλήθεια ή λογική, δε βρίσκονται σ' αυτόν εδώ τον κόσμο.

Η συνέχεια της θεωρίας, τού φάνηκε εξίσου εξωφρενική, αλλά κατά τα άλλα γνώριμη. Συνοψίζονταν σε τρεις λεξούλες: Είμαστε όλοι πυγολαμπίδες. Τελικά ίσως να υπάρχει ψυχή. Ίσως να είναι το μόνο που υπάρχει. Γιατί όπως του τα εξήγησε ο δόκτωρ Βάιναμεν, εμείς εδώ πέρα δεν είμαστε παρά μόνο ο αντικατοπτρισμός της ενέργειάς μας που βρίσκεται στο Μηδενικό Επίπεδο, δηλαδή τον πραγματικό κόσμο. Ο αντικατοπτρισμός της πυγολαμπίδας: μιας συγκέντρωσης ζωτικής ενέργειας περιφερόμενης σε ένα πολυδιάστατο φωτεινό κενό. Όπως ακριβώς στο «όραμα».

Αυτό με τον αντικατοπτρισμό δυσκολεύτηκε να το καταλάβει. Κι έτσι ο Ρον του εξέθεσε ένα παράδειγμα: Τα χρώματα, είπε, δεν είναι παρά κύματα διαφορετικών μηκών και συχνοτήτων. Ο μηχανισμός στα μάτια και τον εγκέφαλό μας είναι αυτό που τα μεταφράζει ως χρώματα. Είναι αυτό που κάνει το κόκκινο κόκκινο και το πράσινο πράσινο. Έτσι ακριβώς κι εμείς ως «πυγολαμπίδες» χρειαζόμαστε ένα τρόπο να αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο, έτσι ώστε να αλληλεπιδρούμε μεταξύ μας.

«Ονειρευόμαστε» λοιπόν συνεχώς ότι είμαστε άνθρωποι κι ότι ζούμε σε ένα κόσμο με ποπ-κορν, αυτοκίνητα και πουτάνες. Η ζωή είναι απλώς ένα όνειρο, κατέληξε ο Ρον, κι ο Κέβιν χάρηκε που το άκουσε. Χάρηκε, γιατί γι' αυτόν ήταν εφιάλτης. Τώρα, τουλάχιστον, μπορούσε να ελπίζει ότι θα ξυπνούσε.

Το δεύτερο ζήτημα που συζητήθηκε ήταν ο ρόλος του Κέβιν. Του είπαν ότι ήταν ξεχωριστός. Ξεχωριστός. Είναι ωραίο να σε λένε απλώς ξεχωριστό, και να μη διευκρινίζουν τι εννοούν. Γιατί έτσι μπορείς να το θεωρήσεις ακόμη και κομπλιμέντο. Ο Βάιναμεν βέβαια δεν ήξερε από κομπλιμέντα.

«Είσαι ανώμαλος, γιόκα μου.» του είπε χωρίς καμιά προειδοποίηση, στο μεσημεριανό γεύμα. Ο Κέβιν τον στραβοκοίταξε μπουκωμένος χωρίς να μιλήσει. Δεν τον χώνευε. Κι επιπλέον ο γέρος τον τρόμαζε λιγάκι, ειδικά μετά το συμβάν στη βιβλιοθήκη.

«Είσαι ανώμαλος, γιατί κανονικά κανείς δεν ξυπνά από το όνειρο της ζωής.» συνέχισε ο Βάι που καθώς μιλούσε έφτυνε φαί εδώ και κει. «Τολμάς και ξυπνάς μέσα στον ύπνο σου και βλέπεις τον κόσμο όπως είναι. Η τουλάχιστον του ρίχνεις μια ματιά, έτσι δεν είναι;»

«Όντως, σκέτη ανωμαλία.» δήλωσε με κοροϊδευτικό ύφος ο Ρον. «Αλλά υπάρχουν και ωφέλιμες ανωμαλίες Βάι, δε νομίζεις; Αν και συνήθως το τίμημα είναι βαρύ. Μια τέτοια είναι κι η δικιά σου, Κέβιν.»

«Το τίμημα; Τολμάς εσύ να μιλάς για το τίμημα; Αν σου πω ότι το τίμημα ήταν ολοκληρωμένη η ζωή μου;» τους είπε ο Κέβιν. «Μιλάτε ενώ δεν ξέρετε τίποτα. Δεν το έχετε ζήσει. Δε ξέρετε πως είναι.»

«Ναι καημενούλη, ναι.» είπε ο Βάι. «Δεν ξέρουμε. Μια ιδέα έχουμε μόνο. Μια θεωρία. Δε ξέρουμε και μιλάμε σε σένα, που έχεις "δει" και γνωρίζεις καλύτερα, από εμπειρία. Νιώθω ανόητος. Σε χρειάζομαι Κέβιν...»

Ο Κέβιν παραξενεύτηκε. Ήταν η πρώτη φορά που ο Βάι τον αποκαλούσε με το όνομά του.

«...Σε χρειάζομαι για να μου δείξεις το δρόμο.»

Ο Κέβιν χασμουρήθηκε και στριφογύρισε στην καρέκλα του για να κάτσει αναπαυτικότερα. Το δρόμο... Πως στο καλό θα τού 'δειχνε ένα δρόμο που ούτε κι ο ίδιος ήξερε πού βρίσκεται; Αυτό του θύμιζε μια παλιά παροιμία. Εκείνη που λέει ότι ο μονόφθαλμος βασιλεύει ανάμεσα στους τυφλούς, ή κάτι τέτοιο. Κι όμως, σκέφτηκε, η παροιμία έχει δίκιο. Ακόμα και μ' ένα μάτι μπορεί κανείς να βρει το δρόμο. Αν βέβαια προσπαθήσει. Κι αν, επιπλέον, ξέρει πού να κοιτάξει.

Ένα ρεύμα αέρα παρέσυρε τις κουρτίνες της βεράντας προς τα μέσα. Προφανώς, κάποιος είχε ανοίξει την πόρτα του δωματίου. Φυσικά ο Κέβιν δεν ήταν ο μόνος που είχε τα κλειδιά του δωματίου του. Οι ιδιοκτήτες μπορούσαν να ξεκλειδώσουν και να μπουν μέσα όποτε το θελήσουν. Ακόμα κι ο Βάιναμεν. Κι αυτό ήταν που έκανε τον Κέβιν να νιώθει κάπως ανασφαλής. Σηκώθηκε απρόθυμα από το πόστο του και μπήκε μέσα.

Αυτό που αντίκρισε ήταν ένα τεράστιο λαγουδίσιο χαμόγελο πάνω σε ένα παχουλό πρόσωπο. Δεν έκανε λάθος. Ήταν ο Νεντ.

«Καλησπέρα σας αγαπητέ.» είπε αυτός, διατηρώντας το πλατύ του χαμόγελο και το γλοιώδες φιλικό ύφος.

«Κα... Καλησπέρα;» απάντησε ρωτώντας ο Κέβιν. Δε μπορεί να είναι ξανά εδώ, σκέφτηκε. Τι είναι αυτός ο Νεντ; Φάντασμα; Οπτασία; Παραίσθηση; Η απλώς αθάνατος ώστε να μην κατάλαβε τίποτα όταν το μυαλό του γλίστρησε έξω από το κεφάλι του; Οι απαντήσεις που του δόθηκαν σχετικά με το συμβάν της βιβλιοθήκης ήταν αόριστες: Η πραγματικότητα είναι ρευστή, η ύλη δεν έχει σταθερές ιδιότητες, ό,τι φαίνεται δεν είναι απαραίτητο και να υπάρχει. Επιστημονικές μαλακίες.

«Τι διάολο είσαι;» Ο Κέβιν προτίμησε μια ευθεία προσέγγιση στην απορία του.

«Όχι τι. Εννοείς ποιος, έτσι δεν είναι; Είμαι ο Νεντ. Ξέρω πως δεν είμαι επιβλητικός χαρακτήρας, αλλά να με ξεχάσεις μέσα σε λίγες ώρες;»

Ο Κέβιν δεν είχε τι να απαντήσει. Έκανε ενστικτωδώς ένα τυφλό βήμα προς τα πίσω. Συνειδητοποίησε, όσο παράξενο και να φαίνεται, ότι τον φοβόταν. Δεν μπορούσε να χωνέψει ότι τον τρόμαζε ένας κοντούλης στρουμπουλός χαμογελαστός λογιστής με γραβάτα.

«Οι φίλοι με φωνάζουν Ανύπαρκτο Νεντ.» συνέχισε ο λογιστής χαρωπός. «Αλλά μόνο οι πραγματικοί φίλοι. Εσύ φώναζέ με απλώς Νεντ.»

«Ανύπαρκτος; Εννοείς ότι δεν υπάρχουν;»

«Γιατί; Θα 'πρεπε; Και συ δηλαδή που πιστεύεις ότι υπάρχουν τι καταλαβαίνεις;»

«Τι θες να πεις;»

Η έκφραση του Ανύπαρκτου Νεντ έγινε πιο σοβαρή. Πριν μιλήσει κάθισε στον καναπέ.

«Θέλω να πω, ότι εγώ τουλάχιστον ξέρω ότι δεν υπάρχω. Κάτι είναι κι αυτό. Ενώ κάτι τύποι σαν κι εσένα έχουνε υπαρξιακά προβλήματα.»

«Ναι καλό ακούγεται. Ίσως να χεις δίκιο. Αλλά πώς γίνεται να μην υπάρχουν αφού σε βλέπω εδώ μπροστά μου και μιλάμε;»

«Δε θα πιστέψεις αν σου πω πόσες φορές μου έχουν κάνει αυτή την ερώτηση.»

«Αν βαριέσαι να μου εξηγήσεις δεν έχω πρόβλημα, ξέρεις. Αλλά θα 'θελα πολύ να μάθω.»

«Φυσικά θα σου εξηγήσω. Ξέρεις, σε συμπάθησα. Κάθισε.» του είπε ο Ανύπαρκτος Νεντ και του 'δειξε το κρεβάτι. Ο Κέβιν κάθισε στην άκρη του, αντίκρυ στον επισκέπτη του, χωρίς να πάρει στιγμή τα μάτια του από πάνω του. Ο Ανύπαρκτος Νεντ το παρατήρησε αυτό.

«Δε νιώθεις και πολύ βολικά, έτσι;»

«Ναι, δε θα το έλεγα. Πρώτη φορά γνωρίζω κάποιον σαν κι εσένα.»

«Δε χρειάζεται να φοβάσαι. Σκέψου πως κάτι που δεν υπάρχει, δεν μπορεί να σε βλάψει.» γέλασε ο Ανύπαρκτος Νεντ. Ύστερα καθάρισε το λαιμό του και συνέχισε.

«Λοιπόν, τι λέγαμε; Α ναι. Θα σου εξηγούσα πώς γίνεται να είμαι εδώ και να μην υπάρχω. Ξέρεις για τον πραγματικό κόσμο έτσι;»

«Νομίζω πως ναι.» απάντησε ο Κέβιν.

«Ωραία. Λοιπόν εσύ είσαι η αντανάκλαση μιας Πυγολαμπίδας. Όπως όλοι σχεδόν οι άνθρωποι. Είσαι στην πραγματικότητα μια συσσωρευμένη ποσότητα ζωτικής ενέργειας. Έχεις το αντίστοιχό σου κομμάτι στο Μηδενικό Επίπεδο.»

«Ναι αυτό νομίζω πως το 'πιασα. Και τώρα βλέπω κάτι σαν όνειρο, σωστά; Είναι ένας τρόπος να αντιλαμβάνομαι τον κόσμο.»

«Σωστά. Λοιπόν, εγώ δεν ονειρεύομαι τίποτα απολύτως. Δεν υπάρχω. Δεν έχω καν Εγώ. Εσύ είσαι αυτός που με ονειρεύεται, είμαι ένας κομπάρσος στο όνειρό σου.»

«Αδύνατον. Τότε πως σε αντιλαμβάνεται κι ο Βάιναμεν; Μη μου πεις ότι βλέπουμε το ίδιο όνειρο.»

«Όχι, όχι ακριβώς. Η πραγματικότητα του καθενός είναι πολύ υποκειμενική. Ο καθένας αντιλαμβάνεται τον κόσμο με ριζικά διαφορετικό τρόπο. Ποτέ κανείς δε βλέπει το ίδιο όνειρο. Έτσι ίσως απλώς ονειρεύεσαι ότι με βλέπει και ο Βάιναμεν.»

Ο Κέβιν ένωθε πως το κεφάλι του πήγαινε να σκάσει. Είναι δυνατόν να συμβαίνει κάτι τέτοιο; Όλος ο κόσμος είναι δημιούργημα δικό του; Δεν μπορούσε να βγάλει νόημα. Δεν είχε κάπου να στηριχτεί για να το κατανοήσει. Ένωθε πως κολυπούσε σε έναν ωκεανό αβεβαιότητας και οι δυνάμεις του τον εγκατέλειπαν. Έψαχνε γύρω του για κάποιο σταθερό, σίγουρο, απόλυτο γεγονός, να γραπωθεί πάνω του και να ξαποστάσει. Τίποτα δε βρήκε.

Ο καθένας ζει στον κόσμο του; Τον προσωπικό του κόσμο; Αδύνατον. Του φαινόταν τόσο εξωπραγματικό. Μια περίεργη υπερφυσική μοναξιά τον πλημμύρισε.

«Άρα;» ρώτησε ο Κέβιν κάπως φοβισμένος από τις ίδιες του τις σκέψεις. «Είναι δυνατόν ο Βάιναμεν να μην υπάρχει κι αυτός;»

«Πιθανώς, όπως και κάμποσοι από τους ανθρώπους που έχεις γνωρίσει από τότε που άρχισες να υπάρχουν. Αλλά για τον εαυτό σου μπορείς να είσαι σίγουρος. Ο καθένας είναι.»

Ο φόβος του επιβεβαιώθηκε: Οι άνθρωποι που γνώριζε ήταν δυο ειδών. Οι πραγματικοί και οι κομπάρσοι. Και δεν υπήρχε τρόπος να τους ξεχωρίσει. Ίσως η πρώην κοπέλα του να ήταν κι αυτή απλώς ένας κομπάρσος. Ακόμα κι η μάνα του, ή η νοσοκόμα, πίσω στο άσυλο. Αναρωτήθηκε αν αυτό άλλαζε τίποτα, αλλά δεν μπόρεσε να βγάλει συγκεκριμένο συμπέρασμα. Είχε χαθεί. Είχε χαθεί στην αλήθεια.

Αναρωτήθηκε γιατί άραγε βιώνει γεγονότα που προσπαθούσαν να του αποκαλύψουν την πραγματικότητα. Μήπως ήταν κι αυτά ψεύτικα και παραπλανητικά; Αλλά όχι, αποκλείεται. Το μόνο πράγμα για το οποίο θα μπορούσε να είναι σίγουρος ήταν η αίσθηση της απόλυτης αγνότητας και ζωτικότητας που ένωθε στα οράματά του. Τόσο απόλυτης που ξεπερνά κάθε αμφισβήτηση. Είχε νιώσει την Αλήθεια, κι όλο την πλησίαζε νιώθοντας δέος στη σκέψη τού να αντικρίσει το πρόσωπό της. Ήταν όμως ανώμαλο κάποιος να μπορεί να γνωρίσει τα πράγματα όπως είναι αληθινά. Αυτό ήταν τελικά, ένας ανώμαλος.

Βγαίνοντας από τις σκέψεις αυτές γύρισε ξανά προς τον Ανύπαρκτο Νεντ. Αυτός όμως δεν ήταν εκεί. Είχε χαθεί. Θυμήθηκε τι του είχε πει προηγουμένως, ότι αφού δεν υπάρχει δεν έχει ούτε και υπαρξιακά προβλήματα.

«Τυχερé μπάσταρδε.» μονολόγησε ο Κέβιν κι ύστερα αφέθηκε να πέσει στο κρεβάτι και ξέσπασε σ' ένα γέλιο τόσο υστερικό που αν το άκουγε αργότερα θα ανατρίχιαζε.

Ονειρεύτηκε ξανά. Είδε από ψηλά τον εαυτό του ξαπλωμένο στο κρεβάτι, κι όλα γύρω του λιώσανε, γίνανε εύπλαστα κι αέρινα. Βυθίστηκε πάλι στην απόλυτη λευκότητα και βρέθηκε ξανά στον κόσμο που περιδιαβαίνουν οι ψυχές, μαύρες και τρεμάμενες, σα στοιχειωμένες. Πράγματι, οι ψυχές θύμιζαν πυγολαμπίδες, μα έμοιαζαν σα να 'ταν αποτυπωμένες στο αρνητικό ενός φωτογραφικού φιλμ. Τις έβλεπε παντού στο χώρο γύρω του. Τρεμόπαιζαν θλιβερά θαμπώνοντάς τον με το σκότος τους.

Μα αυτή η νύχτα ήταν διαφορετική, μπορούσε κι ο ίδιος να το νιώσει. Κάτι είχε αλλάξει: Ο Κέβιν ήξερε. Ήξερε που βρίσκονταν, αν και δε γνώριζε το γιατί. Κυρίως όμως, είχε παραδεχτεί τη φύση του.

Ένας χείμαρρος ζωτικής ενέργειας και απόλυτης σιγουριάς τον πλημμύρισε ξανά, όπως είχε γίνει και σε προηγούμενα οράματα. Με τη διαφορά πως τώρα δεν ένωσε να τον πνίγει, μπόρεσε να σταθεί όρθιος ενάντια στην ορμητική δύναμή του.

Δεν έβλεπε πια, ούτε άκουγε, ούτε μπορούσε να νιώσει κάποιο νευρικό ερέθισμα. Ήταν απλώς μια ψυχή που αιωρούταν στα πολυδιάστατα πεδία του Μηδενικού Επιπέδου. Προσπάθησε να κινηθεί. Όχι μονάχα προς τις διαστάσεις του γνωστού μας χώρου, αλλά και προς άλλες, ασύλληπτες. Μπόρεσε να νιώσει την κίνηση για λίγο. Δεν άλλαξε μόνο αυτός θέση ως προς τον κόσμο αλλά και ολόκληρος ο κόσμος ως προς αυτόν.

Εντελώς ξαφνικά ένιωσε ν' αποβάλλεται από αυτό που ζούσε. Να χάνει κάθε επαφή με την πραγματικότητά του. Κάθε τι αιθέριο γύρω του έγινε αβάσταχτα σκληρό και υλικό. Ένωσε το στομάχι του να συσπάται και να μαζεύεται, τα αυτιά του βούιζαν.

Εύπνησε απότομα, ιδρωμένος και τρομαγμένος. Ανακάθισε στο κρεβάτι του κι έπιασε το κεφάλι του με τα δυο χέρια. Προσπάθησε να θυμηθεί τι ονειρεύτηκε αλλά η προσπάθεια και μόνο τον τρόμαζε. Κοίταξε τη μισάνοιχτη μπαλκονόπορτα. Έξω ξημέρωνε, ο ουρανός είχε γίνει σχεδόν πράσινος.

Μπήκε στο μπάνιο και έριξε λίγο νερό στο πρόσωπό του. Κοίταξε τον καθρέφτη, κι έπειτα τη βρύση που έτρεχε. Κάτι ήταν λάθος σήμερα.

Βρήκε τον Ρόναλντ στη βεράντα να πίνει τον καφέ του διαβάζοντας ένα βιβλίο. Τον καλημέρισε. Λίγο παρακάτω ο Βάι έκανε ποδήλατο στον κήπο.

«Τι διαβάζεις;» ρώτησε ο Κέβιν γνέφοντας προς το βιβλίο.

«Αντρέ Μπρετόν.» αποκρίθηκε ο Ρον κατεβάζοντας το βιβλίο.

«Δε μου αρέσει ο σουρεαλισμός.»

«Αχλάδι.»

Ο Κέβιν χαμογέλασε με το αστείο του Ρον.

«Ηθελα να σε ρωτήσω κάτι σήμερα.» του είπε μετά.

«Βεβαίως.»

«Θυμάσαι τότε που είχαμε μάτια;»

Ο Ρον έδειξε να παραξενεύεται. «Μάτια;»

«Ναι. Σήμερα που ξύπνησα είχα μια παράξενη αίσθηση. Πως κάποτε στο πρόσωπό μου είχα δυο μάτια. Αλλά δεν έχω πια.»

«Μάτια!» φώναξε ο Ρον κουνώντας τις κεραίες του αηδισμένου. «Δεν έχω ξανακούσει πιο τρελό πράγμα. Θηλαστικό με μάτια!»

«Ναι. Και θυμάμαι σχεδόν την εποχή που είχαμε μάτια, Ρον. Είχες και συ. Όλος ο κόσμος.»

Τωσς ο Ρον να νόμιζε πως πρόκειται για κάποιου είδους αστείο σχετικό με τον σουρεαλισμό και αποφάσισε να μη δώσει περαιτέρω βαρύτητα στο θέμα. Η επίπεδη δερμάτινη επιφάνεια του προσώπου του συσπάστηκε καθώς μόρφασε, κούνησε το κεφάλι και επέστρεψε στο βιβλίο του.

Ο Κέβιν στράφηκε προς τον κήπο. Ο κύριος Βάι έκανε συνεχώς κύκλους στους πλακόστρωτους διαδρόμους με το παλιό του ποδήλατο. Σταματούσε που και πού για να μυρίσει τα αγαπημένα του λουλούδια. Μετά ξανάρχιζε, αργός και ασταθής. Καμιά φορά το λερωμένο του σεντόνι μπλεκόταν στην πισινή ρόδα ή στα αγκάθια κάποιου φυτού. Δεν έδειχνε να πολυνοιάζεται. Το ξέμπλεκε υπομονετικά και συνέχιζε τη σχεδόν ανούσια, επαναλαμβανόμενη βόλτα του.

Ο Κέβιν τον πλησίασε, κι αυτός τον είδε και κούνησε την ουρά του χαρούμενος.

«Καλώς το φιλαράκο μου!»

«Γεια σου Βάι.»

«Ω, και ήρθες πάνω στην ώρα.» είπε ενθουσιασμένος ο Βάι. «Κοίταξε, κοίταξε τι έχω εδώ!» είπε και άπλωσε το χέρι του δείχνοντας ένα πορτοκαλοκόκκινο άνθος που έμοιαζε με μακρουλή κρεμαστή καμπάνα. Τέτοιου είδους λουλούδια ήταν συνηθισμένο θέαμα στο σπίτι. Μέχρι και το δωμάτιο του Κέβιν διακοσμούταν με μερικά από δαύτα.

«Ο Μάλαχερ!» είπε ο Βάι να με δέος.

«Ομορφο...» απάντησε ο Κέβιν κοιτάζοντάς το. «Αλλά για πες μου, Βάι. Γιατί τόσα λουλούδια;»

Ο Βάι να μεν στράφηκε προς το μέρος του, κοιτάζοντάς τον με έκφραση περίεργη, λες και η ερώτησή του ήταν απρόσμενη.

«Λένε πως η ομορφιά, μικρέ, είναι η άμυνα των ανυπεράσπιστων. Ποιος θα είχε τόσο σκληρή καρδιά ώστε να σκότωνε τούτο δω το λουλουδάκι;» είπε χαϊδεύοντας τον Μάλαχερ τρυφερά. «Αλλά μάλλον κάνουν λάθος, μικρούλη. Γιατί μπορεί ο Μάλαχερ να μη βλέπει ούτε ν' ακούει, ούτε να καταλαβαίνει τι γίνεται γύρω του, αλλά έχει άλλου είδους δύναμη. Βρίσκεται κοντά στην Αλήθεια, μπορεί και μιλάει με τις

ψυχές. Μερικοί μάλιστα πιστεύουν ότι ο Μάλαχερ ψιθυρίζει για την Αλήθεια στις ψυχές που τυχαίνει και συναντάει, και τις βοηθά να την πλησιάσουν.»

Η Αλήθεια. Τα λουλούδια ήταν αποκομμένα από τον κόσμο μας, μα πιο κοντά στην Αλήθεια, το Μηδενικό Επίπεδο. Όστε γι' αυτό ο Βάιναμεν τα καλλιεργούσε παντού. Τώρα άρχισε να καταλαβαίνει το σκοπό του. Έσκυψε και μύρισε το λουλούδι ευλαβικά. Μετά έστρεψε το πρόσωπό του στον ουρανό. Τα έξι κοκκινωπά μισοφέγγαρα είχαν κιόλας ανέβει ψηλά στο πράσινο στερέωμα και τον κοιτούσαν. Σήμερα φαίνονταν αυτά μόνο από τα δεκατρία. Ύστερα το καθένα θ' ακολουθούσε την τροχιά του κι όλα θα χάνονταν σε διαφορετικά σημεία του ορίζοντα.

Ο Ρον άρχισε να διαβάζει ποίηση δυνατά. Ο Βάι συνέχισε την αδέξια ποδηλατάδα του κουνώντας την ουρά του. Κι ο Κέβιν έμεινε να κοιτάει τα φεγγάρια. Ένα μετά το άλλο θα έδυαν, η ώρα θα περνούσε, τα μάτια του θα βάραιναν. Κι έπειτα, ήξερε τι έπρεπε να κάνει.

* * *

Τοποθέτησε την ανθισμένη γλάστρα στο κομοδίνο, δίπλα ακριβώς στο κρεβάτι του. Η μυρωδιά των λουλουδιών δεν ήταν πολύ έντονη, μα δροσερή και διαπεραστική. Εισχώρουσε μέσα σου σα μια εξαιρετικά λεπτή βελόνα. Ούτε που το έπαιρνες είδηση ότι σε κεντρίζει, και πριν το καταλάβεις έφτανε μέσα σου και σου γαργαλούσε ηδονικά τα πνευμόνια.

Ο Κέβιν ξάπλωσε ανάσκελα, κοίταξε το ταβάνι και έφερε στο μυαλό του τις τροχιές των έξι φεγγαριών.

Μέλσα, Λούνα, Αγκανιμ, Μπέλχιοτ, Φασάτ, Ρόφχαμ.

Αυτό που τον εγκατέλειψε τελευταίο πριν αφηθεί εξολοκλήρου στο Μηδενικό Επίπεδο ήταν το άρωμα του Μάλαχερ. Εκεί όλο το σύμπαν έμοιαζε να αποτελείται από την ίδια δομική ουσία, την καθαρή, ιερή ενέργεια της ζωής. Έχασε συνείδηση, μνήμη και βούληση και πρώτη φορά έγινε ένα με την ψυχή του. Μόνη του έγνοια ήταν να κυβερνήσει την ψυχή του όπως ένας θαλασσοπόρος κυβερνάει το καράβι του. Έπλευσε μέσα από απερίγραπτες διαστάσεις και διήνυσε περίεργες αποστάσεις ακολουθώντας μη κατανοήσιμες συντεταγμένες. Μα του φαινόταν εύκολο γιατί ήξερε πλέον τον προορισμό του. Ένιωθε ζωντανός όσο ποτέ άλλοτε, γεμάτος φως κι ενεργητικότητα, ελεύθερος να πετάξει. Ελισσόταν ανάμεσα σε διάφορα επίπεδα που αλληλοτέμνονταν και χάραζε την πορεία του αλλάζοντας πραγματικότητες. Κι όμως, όλα έμοιαζαν τόσο χαοτικά απλά, τόσο ενστικτώδη.

Ο Κέβιν ξύπνησε από το γλυκό του, ξεκούραστο ύπνο κι έτριψε τα αγουροξυπνημένα του μάτια. Σηκώθηκε και τεντώθηκε. Το άρωμα των Μάλαχερ από το κομοδίνο έφτασε ξανά στη μύτη του κι αυτός πήρε μια βαθιά ανάσα. Ήταν ορεξιάτος σήμερα, για πρώτη φορά μετά από χρόνια. Φαίνεται πως το αεράκι του βουνού εδώ πάνω ήταν αληθινά αναζωογονητικό.

Το χερούλι κατέβηκε αργά, κι η πόρτα άνοιξε. Ήταν εκείνη. Τον κοίταξε πονηρά κι αυτός έτρεξε κοντά της και την αγκάλιασε σφιχτά.

«Σε περίμενα, νοσοκόμα.» της ψιθύρισε στο αυτί, και τη χούφτωσε με πάθος.

Ο Υπουργός Του Δίσταρου.

Ο κύριος Πέτρος Τασαβίδης ήταν υπουργός...
Τηρούσε κάθε σοβαρή προϋπόθεση.

Ήταν κοντός,παχουλός και άσχημος,όπως όλοι οι πετυχημένοι πολιτικοί.Είχε μια όμορφη γυναίκα,που τον απατούσε αρκετά ώστε να ικανοποιεί ταυτόχρονα τις ανάγκες της ίδιας αλλά και όλων των μεγάλων περιοδικών.Είχε μια όμορφη,ευτυχισμένη οικογένεια με 3 γλυκά παιδιά και ζούσαν σε ένα διαμέρισμα στα Πατήσια.Ντυνόταν πάντα απλά και λιτά,σαν άνθρωπος του λαού που ήταν.Η γυναίκα του αντίθετα,ντυνόταν σύμφωνα με την τελευταία λέξη της μόδας για να προσελκύσει τους δημοσιογράφους,πράγμα ανούσιο αφού οι περισσότεροι δημοσιογράφοι είχαν την εκνευριστική συνήθεια να την φωτογραφίζουν όταν δεν φορούσε απολύτως τίποτα.Ήταν υπεύθυνος για το Νομοσχέδιο 234,που κανείς δεν ήξερε τι ακριβώς είναι μα φαινόταν πολύ σημαντικό για την ανάπτυξη της χώρας.Όπως όλοι οι σοβαροί πολιτικοί,ήταν απόλυτα διεφθαρμένος και περνούσε τον καιρό του με εκβιασμούς,δωροδοκίες και απάτες.Είχε στο ενεργητικό του μονάχα δύο ροζ σκάνδαλα,που τον είχαν κάνει ικανοποιητικά διάσημο στον μέσο πολίτη,χωρίς να αμαυρώσουν ιδιαίτερα την φήμη του...
Με δυο λόγια ήταν ένα ανερχόμενο αστέρι της πολιτικής σκηνής.

Αλλά είχε ένα κουσουρί...

...Είχε την κακία συνήθεια να ανεβαίνει στην ταράτσα της πολυκατοικίας και να κάνει “Χουτ Χουτ”.

Κάποια κρύα μέρα του Νοέμβρη,ένας σιχαμένος παπαράτσι τον πέτυχε καθώς έκανε “Χουτ Χουτ”.

Τον βιντεοσκόπησε...και την επόμενη μέρα κάθε κανάλι έδειχνε τις αποτρόπαιες αυτές εικόνες...Τον Πέτρο Τασαβίδη να κάνει “Χουτ Χουτ”!!!!

Μια στρατιά από πολιτικούς, καλλιτέχνες, σελέμπριτις, φωτομοντέλα, επιχειρηματίες, μουσικούς, τραγουδιστές, ηθοποιούς, πορνοστάρ, ιδιοκτήτες νυχτερινών κέντρων, ιερείς, παραψυχολόγους, τυχαίους περαστικούς και συγγενείς του θύματος ,βγήκαν πρωί πρωί στον αέρα να σχολιάσουν, να καταγγείλουν, να αναλύσουν, να δικάσουν και να καταδικάσουν τον άμοιρο υπουργό.

Και έτσι τέλειωσε άδοξα η καριέρα του Πέτρου.

Αποσύρθηκε άρον άρον από την θέση του και χώρισε με την γυναίκα του,που παντρεύτηκε δύο μέρες μετά έναν Ιταλό επιχειρηματία.

Με την έκδοση τριών αυτοβιογραφικών βιβλίων(“Πως μ’αρέσει να κάνω Χουτ Χουτ” τόμος 1,2 και 3, εκδόσεις “Ωμό Κρέας”, δέκα φορές best seller), έβγαλε αρκετά λεφτά ώστε να ζήσει βαθιά και ευτυχισμένα γηρατειά σε ένα εξοχικό στην Χαλκιδική.

Δεν μπορώ να βρω το ηθικό δίδαγμα της παραπάνω ιστορίας...
Όποιος τα καταφέρει,ας το πει και σε εμένα γιατί έχω σκάσει.

Ο Μονάρχης και το Κάστρο
Του Κώστα «Βάρδου» Βουλαζέρη
Σχέδιο... Δίσταρος

Στον παλιό κόσμο τα πράγματα είχαν αγριέψει, και οι γάτες δεν είχαν πού να κοιμηθούν, πού να χουζουρέψουν, πού να φάνε, πού να φαροφάνε, πού να πιουν, και – κυρίως! – πού να κρυφτούν. Γιατί οι Μαστιγοφόροι βρίσκονταν παντού, και τις κυνηγούσαν με φωτιά κι αστραπές, φλόγες και κεραυνούς, δηλητήρια κι οξέα. Τα μάτια τους φλέγονταν με μίσος γι' αυτές· το μοναδικό τους μέλημα ήταν να τις αφανίσουν.

Οι δρόμοι είχαν γίνει επικίνδυνοι, και τα στενωρύμια περισσότερο· ακόμα κι οι οροφές των κτιρίων και τα υπόγεια δεν ήταν ασφαλή. Οι Μαστιγοφόροι τις έβρισκαν σ' όλα τα μέρη· πετούσαν και σέρνονταν, έτρεχαν και αναρριχούνταν· είχαν κάθε μορφή και σχήμα. Αλλά στο νου τους εξακολουθούσε να υπάρχει ένα και μόνο πράγμα, όποια κι αν ήταν η εμφάνισή τους: Εξόντωση!

Οι γάτες πίστευαν, πλέον, ότι ζύγωναν οι τελευταίες τους ώρες – τις οποίες θα περνούσαν μέσα στην πείνα και στην αγωνία, χωρίς ούτε ένα μικρό φαράκι να φάνε, χωρίς ούτε ένα φαροκόκαλο να γλείψουν –, όταν ο γάτος που αυτοαποκαλέστηκε «Μονάρχης» βρήκε την Τρύπα. Ήταν μια τρύπα η οποία χωρούσε μόνο το κεφάλι μιας γάτας (ακόμα και χοντροκέφαλης) και η οποία δεν οδηγούσε στην άλλη μεριά του τοίχου όπου βρισκόταν, μα σε ένα τελείως διαφορετικό μέρος. Σ' ένα δάσος, με τόσο πυκνές φυλλωσιές που έμοιαζαν να σχηματίζουν οροφή.

Ο Μονάρχης, χρησιμοποιώντας το Σκιοκάλεσμα, συγκέντρωσε όλο τον απομεινάντα γατοπληθυσμό και τον οδήγησε μέσα στην Τρύπα και στο σκοτεινό δάσος.

«Σίγουρα, οι Έχθροι δεν μπορούν να έρθουν εδώ;» τον ρώτησε μια λευκή γάτα, που η δεξιά μεριά του προσώπου της ήταν καμένη από τις φλόγες ενός Μαστιγοφόρου.

«Ίσως και να μπορούν;» αποκρίθηκε ο Μονάρχης· «γι' αυτό βιαστείτε! Βιαστείτε!»

Οι γάτες έτρεξαν μέσα στο δάσος και το γέμισαν με τα πολλά τους χρώματα, πηδώντας πάνω από ρίζες κι αποφεύγοντας πεσμένους και μη κορμούς, ενώ η φυτική οροφή άφηνε μονάχα ελάχιστες ηλιαχτίδες να περνούν. Τις ηλιαχτίδες ενός ασημένιου ήλιου ο οποίος περισσότερο με φεγγάρι έμοιαζε, όπως διαπίστωσαν οι φυγάδες, όταν βγήκαν από το δασότοπο και βρέθηκαν σε μια ανοιχτή πεδιάδα μαστιζόμενη από παγερούς και φωνακλάδες αέρηδες.

«Νομίζω ότι ακούω ομιλίες στον άνεμο;» είπε ένας γηραιός γάτος.

«Ναι, τις ακούω κι εγώ;» συμφώνησε ένας άλλος.

«Τι είναι;» ρώτησε η σημαδεμένη λευκή γάτα του Μονάρχη.

Εκείνος σούφρωσε τα μουστάκια του. «Δεν ξέρω.»

«Δε φαίνεται να ξέρεις και πολλά για το μέρος όπου μας έφερες!» γρύλισε μια άλλη γάτα με ανοιχτό-καφέ τρίχωμα.

«Δε σας αρέσει που σας έφερε εδώ;!» φώναξε ο Μονάρχης, εξοργισμένος με την αχαριστία τους και στρεφόμενος να κοιτάξει όλο το γατοπληθυσμό. «Θα προτιμούσατε να συναντήσετε τους Μαστιγοφόρους – για τελευταία φορά;»

Κανείς δεν απάντησε σ' αυτό· έτσι, άρχισαν να ταξιδεύουν, σιωπηλά, επάνω στην αχανή πεδιάδα, ακούγοντας τη φωνή των ανέμων (λόγω των οποίων την ονόμασαν, τελικά, Πεδιάδα των Ανέμων).

Δεν είχαν γατοπερπατήσει πολύ μακριά, όταν ένας μαυρότριχος μεσήλικας φώναξε, δείχνοντας: «Ένα κάστρο

«Ναι, το είδα,» αποκρίθηκε ο Μονάρχης, κοιτάζοντας το γκριζόπετρο φρούριο πάνω στο βουνό. «Ελάτε! Μπορούμε να φτάσουμε εκεί προτού νυχτώσει.» Έτρεξε, και οι άλλοι τον ακολούθησαν, σκαρφαλώνοντας τις απότομες πλαγιές και τα βράχια.

Όταν βρέθηκαν μπροστά στο ψηλό οικοδόμημα, η λευκή γάτα (που, κατά το ταξίδι στην Πεδιάδα των Ανέμων, είχε πει στο Μονάρχη ότι ονομαζόταν Ακριβομάτα) πήδησε πάνω σε μια πέτρα και είπε: «Περιμένετε! Ίσως κίνδυνος να караδοκεί μέσα. Να στείλουμε, πρώτα, ανιχνευτές.»

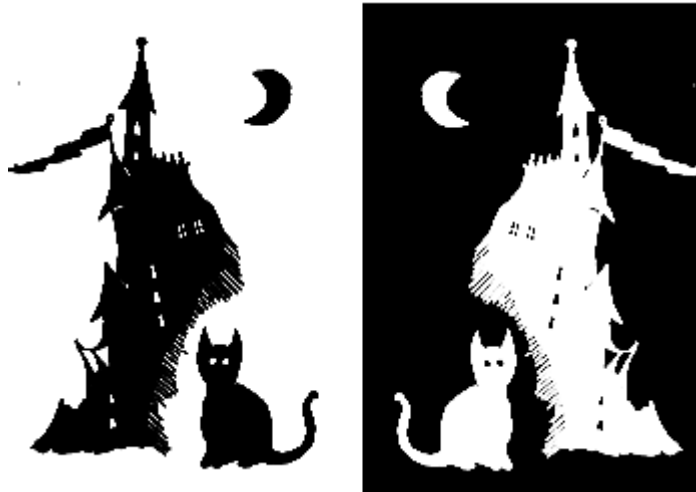
«Χα!» έκανε ένας, χλευαστικά. «Προθυμοποιείσαι να πας εσύ;»

«Ναι,» απάντησε η Ακριβομάτα, αγριοκοιτάζοντάς τον.

Έτσι, εκείνη, ο Μονάρχης, και άλλοι έξι γάτοι (που, ύστερα, έγινε οι Γάταρχοί του) μπήκαν στο φρούριο και το εξερεύνησαν. Βρίσκοντάς το άδειο, πέραν από κάποιες φλόγες οι οποίες περιφέρονταν εντός του, φωτίζοντας το χώρο χωρίς κανένα φανερό λόγο· οι γάτες προσπάθησαν να επικοινωνήσουν μαζί τους, μα κατέληξαν ότι, μάλλον, δε μιλούσαν την ίδια γλώσσα. Εκτός αυτών, όμως, συμπέραναν ότι το κάστρο ήταν ακριβώς ό,τι χρειαζόταν, για να κατοικήσουν σ'ετούτο τον καινούργιο κόσμο που είχαν ανακαλύψει· γιατί ολάκερο το εσωτερικό του οικοδομήματος ήταν γεμάτο σκάλες, υδραγωγούς σωλήνες, και τρύπες. Ένας παράδεισος για το είδος τους.

Τότε, ο Μονάρχης, η Ακριβομάτα (η οποία, μετά από αυτά τα γεγονότα, έγινε Βασίλισσα στο πλευρό του), και οι έξι γάτοι επέστρεψαν στο γατοπληθυσμό έξω από το φρούριο και ανέφεραν τι ακριβώς είχαν δει· και ο Μονάρχης είπε: «Αφού σας έφερα εδώ, βρίσκοντας την Τρύπα, και αφού απ'ό,τι φαίνεται οι Εχθροί δε μας έχουν ακολουθήσει, σημαίνει ότι κατάφερα να σας σώσω όλους από ένα γρήγορο και άδοξο τέλος χωρίς φάρια και χωρίς ζεστασιά. Άρα, νομίζω ότι έχω το δικαίωμα, τώρα, να είμαι ο αρχηγός σας σε τούτο το μέρος. Διαφωνεί κανένας άνουρος μ'αυτό;» Και, στεκόμενος στην πέτρα όπου πριν από λίγο στεκόταν η Ακριβομάτα, ο Μονάρχης περίμενε την απάντησή τους, έχοντας τα μάτια του καρφωμένα με ένταση επάνω τους, σαν να τους προκαλούσε να τον αφηγήσουν.

Αλλά η ανακούφισή τους, που είχαν γλιτώσει από τους Μαστιγοφόρους, ήταν μεγάλη, κι έτσι, φυσικά, κανένας δεν τον αφήρησε. Τον δέχτηκαν ως αρχηγό τους και απόλυτο άρχοντα του νέου τους σπιτιού.

ΚΑΚο(-ωΣ)ώς ΚΕιμενο
 Του Γιάννη «Rikochet» Γαλιάτσου.

{A
 Rather lame attempt
 To try and write something
 Original}

...original
 ...original
 ...original

What's original anyway?

What
 Is
 Original?

Whatisoriginal?

Wha tiso rigin al?

O-R-I-G-I-N-A-L

Disfigurement
 Divine shower
 A rather shameful way
 To play (P-L-A-Y) with words

Something paranoid
 Something from (or in or out) beyond
 Has tak-(en) control

Can you really see?

Nothing's

Nothing's

Nothing's

Original.

All used up

All broken down

All seem
Like recoiling playgrounds

Call it surrealism
Call it madness
Call from a CELL-(phone)

It might answer
It really -might-

I tried
I got really, badly, sarcastically injured
Injured
I-N-J-U-R-E-D

But someone is
Nothing is
Original is

What is?

In final analysis

What can be?

I am (is)
I see (percept)
I touch (consume)

Someone's used me up

Just like I used up words

Made you lose your

P-R-E-C-I-O-U-S

Time

Well I'm glad
So glad
Really glad

In the end
You (I, he, they) lose

Always lose

...lose
...lose
...lose

L-O-S-E

Η ΜΠΑΝΑΝΑ Του Throgos

Ήταν μία όμορφη, πανέμορφη, λαμπερή, φωτεινή, χαρούμενη, χαρωπή, ανοιχτή, διαυγής, καθαρή, ωραία, υπέροχη, τρομερή, ευτυχής και ευτυχισμένη μέρα του Νοεμβρίου αλλά στον μπλε, όμορφο, υπέροχο, λαμπερό, φωτεινό, γαλάζιο, ανοιχτό, καθαρό, διαυγή, απεγάδιαστο ουρανό κρέμονταν σιωπηλά, απειλητικά, υπομονετικά, ήσυχα τα μαύρα, σκοτεινά, σκούρα, γκρι, τρομακτικά, φοβερά, σατανικά, επιβλητικά σύννεφα. Καθώς ήταν μια τόσο όμορφη, πανέμορφη, λαμπερή, φωτεινή, χαρούμενη, χαρωπή, ανοιχτή, διαυγής, καθαρή, ωραία, υπέροχη, τρομερή, ευτυχής και ευτυχισμένη ημέρα, αποφάσισα να μην δώσω την παραμικρή, ελάχιστη, μηδαμινή σημασία στα μαύρα, σκοτεινά, σκούρα, γκρι, τρομακτικά, φοβερά, σατανικά και επιβλητικά σύννεφα και να βγω για μια βόλτα.

Αλλά αλί, αλί και τρισαλί, ωμέ και αλίμονο την ώρα και τη στιγμή, κατάρα στο λαδέμπορα, ω μοίρα μαύρη και σκοτεινή, ω άτιμη κοινωνία που άλλους τους ανεβάζεις και άλλους τους κατεβάζεις στα τάρταρα, εκεί που κατέβαινα με απεριγραπτη φόρα, τρομερή δύναμη, ιλιγγιώδη ταχύτητα και τεράστια ορμή τις σκάλες, πάτησα μία καταραμένη, σατανική, εκνευριστική, ηλίθια, γκαντέμω, κακότυχη, διαβολική φλούδα από μία καταραμένη, σατανική, εκνευριστική, ηλίθια, γκαντέμω, κακότυχη, διαβολική μπανάνα. Έτσι, αφού έφαγα τα μούτρα μου, τσακίστηκα, σκοτώθηκα, σαβουριάστηκα, γλίστρισα και έπεσα, σηκώθηκα και άρχισα να βρίζω Χριστό, Παναγία, Άγιο Πνεύμα, Βούδα, Αλλάχ, Κρίσνα, Αγίους, Οσίους, Δία και Ήρα, Δημήτρα και Ίσιδα, Όσιρι και Κετζαλκοάτλ, Πάνα και Τλάλοκ, Θορ και Όντιν, Ρα και Άμμωνα, Κάλι και Γιαχβέ.

Έβριζα τόσο έντονα, παθιασμένα, δυνατά, εκκωφαντικά, θυμωμένα και οργισμένα, που βγήκε στο μπαλκόνι μια γειτόνισσα, μια κατίνα, μία ψηλομύτα, μια πατσόκιλη μπαμπόγρια, μια κουτσομπόλα, μια γκρινιάρια και μίξερη πουρόγρια και με άκουγε έκπληκτη, απηυδισμένη, ακίνητη, κοκκαλωμένη και ξαφνιασμένη. Μόλις τέλειωσα, χωρίς να το αντιληφθώ, να το καταλάβω και να το πάρω είδηση βγήκε με έναν κουβά και με έλουσε, με πότισε, με έβρεξε μέχρι το κόκκαλο, με έκανε παπί, λούτσα, μούσκεμα.

Εγώ για άλλη μια φορά, καθώς ήμουν διπλά εκνευρισμένος, θυμωμένος, φουριόζος, νευριασμένος και γενικά τα είχα πάρει πολύ, για μία ακόμα φορά έβρισα τον καθιερωμένο Χριστό, Παναγία, Άγιο Πνεύμα, Βούδα, Αλλάχ, Κρίσνα, Αγίους, Οσίους, Δία και Ήρα, Δημήτρα και Ίσιδα, Όσιρι και Κετζαλκοάτλ, Πάνα και Τλάλοκ, Θορ και Όντιν, Ρα και Άμμωνα, Κάλι και Γιαχβέ, αλλά και έβρισα το σπίτι, τον άντρα, τον πατέρα, το σόι, τη μάνα, το κεφάλι, το γιο, την κόρη, τα εγγόνια και το μ**** της που***** που ξέβραζε την γειτόνισσα.

Τότε η γειτόνισσα αφού τα άκουσε όλα αυτά έκπληκτη, απηυδισμένη, ακίνητη, κοκκαλωμένη και ξαφνιασμένη, έπαθε αμόκ και έπεσε με φόρα, ορμή, δύναμη, ιλιγγιώδη ταχύτητα και ένταση στο πεζοδρόμιο, και σωριάστηκε με έναν ξερό, άνυδρο, απότομο ήχο: «Κρακ». Εγώ μετανιωμένος έτρεξα με απεριγραπτη φόρα, τρομερή δύναμη, ιλιγγιώδη ταχύτητα και τεράστια ορμή προς την γειτόνισσα, αλλά για μία ακόμη φορά πάτησα την καταραμένη μπανάνα.

(Ακολουθεί απεριγραπτο βρισίδι που λογοκρίθηκε για ευνόητους λόγους, αλλά για να ξέρετε έβρισα τον καθιερωμένο Χριστό, Παναγία, Άγιο Πνεύμα, Βούδα, Αλλάχ, Κρίσνα, Αγίους, Οσίους, Δία και Ήρα, Δημήτρα και Ίσιδα, Όσιρι και Κετζαλκοάτλ, Πάνα και Τλάλοκ, Θορ και Όντιν, Ρα και Άμμωνα, Κάλι και Γιαχβέ, αλλά και έβρισα το σπίτι, τον άντρα, τον πατέρα, το σόι, τη μάνα, το κεφάλι, το γιο, την κόρη, τα εγγόνια και το μ**** της που***** που ξέβραζε την γειτόνισσα αλλά και την καταραμένη μπανάνα.)

Αφού τέλειωσα το βρισίδι και ανακουφίστηκα, ηρέμησα, χαλάρωσα, ξεθύμανα και ημέρεψα, σηκώθηκα και πήγα στην αναισθητη γειτόνισσα. Αποδείχτηκε ότι ήταν ακόμα ζωντανή, και η καρδιά της χτυπούσε, ανέπνεε, είχε σφυγμό, δεν είχε πεθάνει ούτε είχε αφήσει αυτό τον κόσμο, ούτε και μας είχε αφήσει χρόνους. Αμέσως έτρεξα προς το σπίτι με περισσή, περίσσια και περισσευούμενη χαρά για να πάρω τηλέφωνο στο νοσοκομείο. Αλλά αλί, αλί και τρισαλί, ωμέ και αλίμονο την ώρα και τη στιγμή, κατάρα στο λαδέμπορα, ω μοίρα μαύρη και σκοτεινή, ω άτιμη κοινωνία που άλλους τους ανεβάζεις και άλλους τους κατεβάζεις στα τάρταρα, τσακίστηκα ξανά στην άθλια μπανάνα.

Το Φεγγάρι

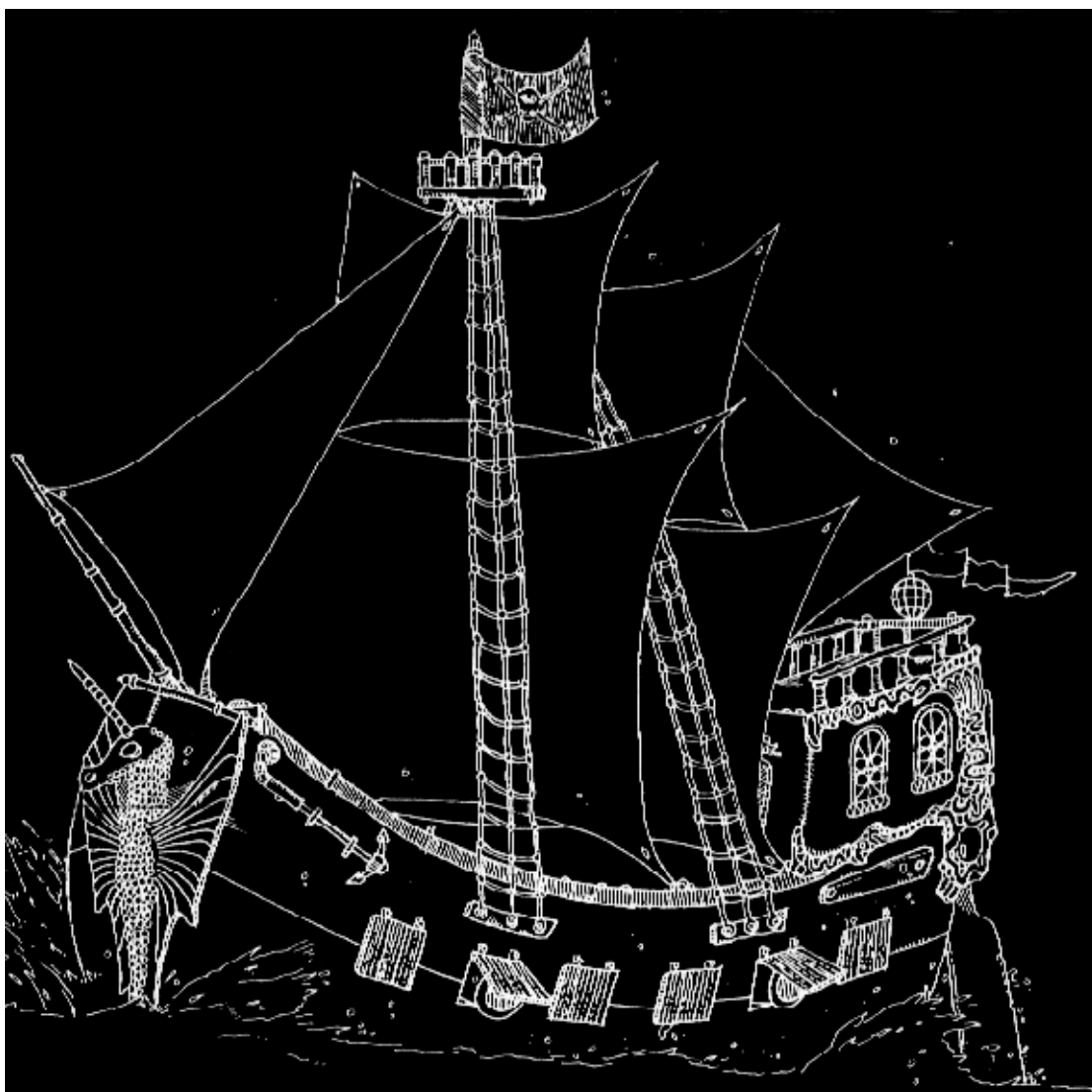
Του Αλέξανδρου «King Volsung» Κραγιώργη.

Σήκωσα το βλέμμα μου, που ήταν καρφωμένο στον δρόμο, σαν κάτι να το βάραινε, και αντίκρισα τον μαύρο ουρανό της νύχτας. Τα φώτα της πόλης έκρυβαν τα αστέρια αλλά μερικά κατάφεραν να κάνουν την παρουσία τους αισθητή, σαν να όρθωναν το ανάστημά τους μπροστά στους προβολείς και τα φανάρια και τις λάμπες, όπως ο Δαβίδ και ο Γολιάθ.

Γύρισα το κεφάλι μου και είδα το φεγγάρι. Ένα φεγγάρι χλωμό, μελαγχολικό. Ένα φεγγάρι που προσπαθούσε να ξεφύγει από την γροθιά των γοργών σύννεφων. Δεν μου χαμογελούσε αυτή τη φορά, όπως έκανε παλιότερα κάθε φορά που το κοιτούσα. Σαν να ήταν λυπημένο, θλιμμένο. Σαν εμένα. Λοιπόν, το φεγγάρι πρέπει να σου δείχνει πως αισθάνεσαι. Η μάλλον όχι... Το φεγγάρι είναι καθρέφτης. Ένας ουράνιος μαγικός καθρέφτης της ψυχής και των συναισθημάτων σου. Αυτό είναι!
Και τώρα, κάθε φορά που θα αναρωτιέμαι και θα τα έχω χαμένα, θα κοιτάω το φεγγάρι και θα ξέρω.

Αυτή τη στιγμή που το βλέπω νομίζω ότι μου χαμογελάει και μου κλείνει το μάτι του. Και έτσι συνέχισα τον δρόμο μου σφουρίζοντας έναν χαρούμενο τραγούδι κάτω από το υπέροχο ασημένιο φως του.

Καλή Σας Νύχτα
Εφιαλτικό Σύνδρομο